

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 15.

ΤΟΜΟΣ Β'.

31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1893.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΑΠΥΡΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΗΠΙΔΟΥ*

Ὁ ἔκτ' ἔσθιν ἡμῶν πάπυρος παρέχει ὡσαύτως τὸ ἐνδόξιμον νὰ παρατηρήσωμεν καὶ ὡς πρὸς τὸν τονισμόν ὅ,τι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μουσικῆς τοῦ Ὀρέστου, στιχ. 140 καὶ ἐφεξῆς (De comp. verb. ch. XI, p. 132 Schaefer). Γνωστὸν ὅτι οἱ ἑλληνικοὶ τόνοι εἶχον μουσικῶς ἑξὼς διαφωρὸν τοῦ τονισμοῦ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν, κείμενον ἀδόμητον ἠδὲν ἀνάτο νὰ ἐπιφέρῃ σύγκρισιν μεταξὺ τοῦ μουσικοῦ τονισμοῦ καὶ τοῦ συνήθους τόνου τῶν λέξεων. «Ἡ μουσικὴ ἢ τε ὄργανικὴ καὶ ἢ φωνητικὴ, λέγει Διονύσιος (μετάφρασις τοῦ Ruolle ἐν τῇ ἐπετηρίδι τῆς εταιρίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἔτος 1882 σελ. 97) ποιεῖται χρῆσιν πολλῶν διαστημάτων καὶ οὐ μόνον τῆς πέμπτης ἀλλ' ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς διαπαδῶν, ἄδειται ἐπίσης ἢ πέμπτη, ἢ τετάρτη, ὁ τόνος, τὸ ἡμίτονον καὶ, κατὰ τὴν γνώμην τινῶν, αὐτὴ μάλιστα ἢ διέσις (τεταρτημόριος ἢ τριτημόριος)(1) διὰ τρόπου καταληπτοῦ. Ἄλλως τε ἀξιοῖ ὑποταγὴν τῶν λέξεων εἰς τὸ ἥσμα καὶ οὐκί τοῦ ἤματος εἰς τὰς λέξεις. Τοῦτο, ἂνευ ἐτέρων ἀποδείξεων, θὰ καταστήσει διπλὸν τὰ ἐπόμενα ἥσματα συντεθέντα ἐκ τοῦ Εὐρηπίδου ὅτε, ἐν τῷ Ὀρέστῳ ἢ Ἠλέκτρῳ ἀποτείνεται πρὸς τὸν χορὸν :

*) Ἰδε ἀριθμ. 14, σελ. 201-264.

(1) Ἡ σύμπτωση αὐτῆ «ἐπὶ μάλιστα...» συνδυαζομένη πρὸς διάφορα χωρία τοῦ Πλούταρχου περὶ Μουσικῆς (Κεφ. VII, XX καὶ XXIII) παρέχει ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν γρῆσιν τοῦ ἀναρμονίου γένους ἐν τῇ μουσικῇ τοῦ Ὀρέστου. Μοι φαίνεται ὅτι ὁ Διονύσιος δὲν θὰ παρετίθετο τοῦτο ἐὰν τὸ ἐπὶ ἐξέτασιν μουσικῶν χωρίων ἦν γεγραμμένον εἰς τὸ γένος τοῦτο, ἢ περ' εἰδικώτερον ἐπεφυλάσσεται διὰ τὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος (C. E. R.)

σῖγα, σῖγα, λεπτόν ἔγνος ἀρβύλης
τίθετε, μὴ κτυπεῖτ'
ἀποπρόδατε 'κεισ' ἀπόπροσ' κοίτας

«Ἐν τοῖς ἤμασι τούτοις ἡ γραμμὴ : σῖγα σῖγα-λεπτόν : ψάλλεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀπυρήματος (info, nation) καίτοι ἐκάστη τῶν λέξεων τούτων ἔχει τὰς εἰς ἐπὶ τὰ τὸ βαρὺ καὶ τὸ ὀξύ.

«Προσέτι ἡ λέξις : ἀρβύλης : ἔχει τὴν τρίτην συλλαβὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τάσεως μετὰ τῆς μέσης, καίτοι ἀδύνατον ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέξεως δύο τάσεις ὄξειαι.

«Ἐν τῇ λέξει : τίθετε : ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἢ βαρυτάτη. Αἱ ἐπόμεναι δύο συλλαβαὶ εἰσιν ὀξύτονοι καὶ ὀμόφωνοι (ἀδόμενοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ).

«Ἐν τῇ λέξει : κτυπεῖτ' : ἡ περιορισμένη ἀπεδίδη, διότι αἱ δύο συλλαβαὶ ψάλλονται μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως.

«Ἡ λέξις : ἀποπρόδατε : δὲν δέχεται τὴν ὄξειαν τῆς μέσης συλλαβῆς, ἀλλ' ὁ τόνος ταύτης καταβιβάζεται ἐπὶ τῆς τετάρτης.

Ἐξεταζομένου τοῦ παπύρου ἐπὶ τὴν ἐποξίαν ταύτην δυνάμεθα καὶ ἐν αὐτῷ ταῦτα μετὰ τοῦ Διονυσίου νὰ παρατηρήσωμεν. Ὄψω : ἀναβαινοῦμαι : ὅπου τονίζεται ἐπὶ τῆς τετάρτης συλλαβῆς, ἔχει τὸ αὐτὸ μουσικὸν σημεῖον ἐπὶ τῶν τριῶν τελευταίων. Ἐν τῷ : μέγας : ὁ τόνος καταβιβάζεται ἐντὶ τὸ ἥσμα ὑψοῦται τάνάπαλιν ἐν τῷ : βροτοῖς : Ἡ λίγουσα συλλαβὴ ἐν τῷ : ἀκίτου : ἴσεται ὑψηλότερον ἢ ἢ παραλήγουσα, ἢ τις δέχεται τὴν ὄξειαν. Ἐν τῷ : κατὰκλυσον : ἡ δευτέρα εἶναι βαρυτέρα τῆς τετάρτης λοιπῶν ἢ δευτέρα δέχεται ὄξειαν ἢ δὲ τετάρτη οὐκί κτλ.

Σημειώσωμεν ἄλλην τινὰ σχέσιν μεταξὺ τοῦ ἑπὶ τοῦ Διονυσίου ἀναλυομένου μουσικοῦ χωρίου τοῦ Εὐρηπίδου καὶ τοῦ ἐν τῷ παπύρῳ.

Ὁ κ. Ruolle ἐπόμενος τῷ ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ Γραμματικῷ ἐπειράθη νὰ συναρμολογήσῃ μουσικῶς τοῦς

Σχέδιον διώρυγος καθ' ύδροστάτην ή ίσοπέδου (ή niveau). — Πρώται μελέται. — Το σχέδιον τών κ. Wyse και Reclus ήτο υπό γενικὴν ἐπισην ἐκ τών ἀπλουστάτων, συνιστάμενον εἰς τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Παναμαῖ διὰ μεγάλης διώρυγος, δικουσίας ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ (Ἀτλαντικοῦ Ἀντιλλικῆς θαλάσσης) πόλεως Colon, ἐχούσας Βόρειον Πλάτος 9^ο 23' 9" καὶ Δυτικὸν (ἀπὸ Παρισίων) Μήκος 82^ο 14' 59", μέχρι τῆς ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Βιρηνικοῦ Ὠκεανοῦ (κόλπου τοῦ Παναμαῖ) κειμένης πόλεως Panama, ἐχούσης Βόρειον Πλάτος 8^ο 57' 16" καὶ Δυτικὸν Μήκος 81^ο 51' 4", διώρυγος παρακολουθούσης περίπου τὴν ἐνοῦσαν τὰ δύο ταῦτα σημεῖα σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλεων εὐθύγραμμος ἀπόστασις εἶνε περίπου ἴση πρὸς 60 χμ., ἐνθ' ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἔχει μήκος 76 χμ., ἡ δὲ μεταξὺ τῶν δύο τούτων σημείων ζώνη τοῦ ἐδάφους ἐκαλύπτετο, τῷ 1879, ὑπὸ παρθένου δάσους διασχιζομένου ὑπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν κατασκευασθείσης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἣν ἐξηγόρασαν ἡ ἐταιρία τῆς διώρυγος.

Ἡ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ πόλις Colon εἶχε τὴν ὄψιν βιομηχανικῆς πόλεως, ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ τινος ἐπιμηκούς ὁδοῦ, ὀπισθεν τῶν οἰκιῶν τῆς ὁποίας ἤρχοντο ἐκτεινόμενα τὰ ἔλη, καὶ εἶχε πληθυσμὸν 4000 περίπου κατοίκων. Ὁ δὲ Παναμαῖ εἶνε πόλις ἐκτεταμένη ἐπὶ τῆς βραχέως ἀκρας ἀκρωτηρίου τινὸς προσεγγισμένου ἐν τῷ Βιρηνικῷ Ὠκεανῷ, πολλῶ τῆς ἑτέρας πόλεως ἀνωτέρα ὑπὸ ὑγιεινὴν ἐποψίν, ἀριθμοῦσα δὲ 15000 κατοίκων.

Ὅτε ἀπεφασίσθη ἡ τομὴ τοῦ ἰσθμοῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίῳ συγκεκολληθέντος συνεδρίου, ἐβασίσθησαν ἐπὶ χάρτου προερχομένου ἐκ μεγεθύνσεως χαρτῶν μικρῆς κλίμακος καὶ συνεπῶς ἀμφιδόλου ἀκριβείας. Αἱ ἐπὶ τῆς τοπογραφίας τῆς χώρας ἰδέαι ἦσαν συγκεχυμέναι, ἔτι δὲ μᾶλλον ἠγνοεῖτο ἡ γεωλογικὴ σύστασις τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἰσθμὸς ἔχει διεύθυνσιν ἀπὸ τοῦ Ν. Δ. πρὸς τὸ Β. Α. καὶ χωρίζεται ὑπὸ τῶν Κορδιλλιέρων εἰς δύο παραρτήρια· τὰ ὅρη ταῦτα εἶνε σχεδὸν παράλληλα πρὸς τὰς ἀκτῆς, ἀλλὰ πλησιάζουσι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ Βιρηνικοῦ ἢ πρὸς τὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Τὰ στενὰ τῆς Culebra ἐνθα ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ διέρχεται τὴν γραμμὴν τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων, κείνται εἰς ἀπόστασιν 15 μόνον χμ. ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Παναμαῖ.

Τὸ ὄρεογραφικὸν σύστημα τοῦ ἰσθμοῦ ἀτελῶς ὀρίζεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ πολλοὶ μνημονωμένοι μαστοί, πολυάριθμοι δὲ πρόποδες πλαγιῶν βουνῶν (couleforts), πολλαῖς λίαν ἕψηλοι ἐκτείνονται καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις. Τὰ ἕψη τῶν ὄρεων τοῦ ἰσθμοῦ δὲν εἶνε σημαντικὰ, ἐὰν τοῦλάχιστον θεωρηθῇ μόνον ἡ ταῖνία τοῦ ἐδάφους, χιλιόμετρων τινῶν πλάτους, ἡ ἔχουσα ὡς ἀξίονα τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἢ τὴν γραμμὴν τῆς διώρυγος. Αἱ ἕψηται κορυφαὶ κείνται εἰς ὕψος 300 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, μεταξὺ δὲ ἐκείνων δι' ὧν ὤφειλε νὰ διέλθῃ ἡ διώρυξ, ἕψηλότεραι εἶνε ἡ Culebra, ἕψηος 190 μ., καὶ ἡ Sierrra, ὕψους 195 μ. Ἐχουσι σχῆμα κωνικόν, μετὰ κλιτύων ἀποτόμων κατερχομένων μέχρι τῶν κοιλάδων, ἀνευ διαδοχικῶν

ὄροπεδίων. Ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν παραρτήριον ὑπάρχουσι πολλοὶ σημαντικοὶ ῥυακίαι, ἀπαντες χυνόμενοι εἰς τὸν rio Chagres. Τοῦ ποταμοῦ τούτου, δασίς, κατὰ τὰς πλημμύρας, παρέχει σημαντικὸν ποσὸν ὕδατος ῥέοντος μετὰ σφοδρότητος, ἀγνοοῦνται αἱ πηγαί.

Ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ἡ τομὴ ἰσθμοῦ, περιωρίσθησαν, προκειμένου περὶ τοῦ ὄγκου τοῦ ἐξαχθισμένου πρὸς τοῦτο ἕλικου, εἰς ἐκτίμησιν κατὰ προσέγγισιν, ἠγγύουσι δὲ ὁλοσχερῶς τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους. Ὁθεν, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1879, ἀπεστάλη ἐπὶ τόπου διεθνῆς ἐκ μηχανικῶν καὶ ἐργολῶδων ἐπιτροπῆ, ἥτις, κατὰ φεβρουάριον τοῦ 1880, ἀνήγγειλεν ὅτι πρὸς τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ ἀπαιτεῖτο νὰ ἐκκαθίσθαι περίπου 62 1/2 ἑκατομμύρια κυβικῶν μέτρων. Συγχρόνως δὲ προσέβησαν εἰς τὴν χάραξιν εἰδους τινὸς διαγράμματος, λαβόντες ὡς βάσιν τῆς ἐργασίας τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

Τελευταῖον δὲ, προσέβησαν εἰς τὴν διὰ τῆς βολῆος ἀναγνώρισιν τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, ὅπου ἔπρεπε νὰ διορθώσῃ. Τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἐδαφὸς τοῦ ἰσθμοῦ, ὡς καὶ ἡ ἐπιφάνεια, εὐρίσκειται εἰς πλῆρη ἀναστάσει. Ἔς τὸ ἕψηστον σημείον τῆς γραμμῆς (Culebra) ἀνεῖρον ὑπερμέγεθος ἐκ προσεγγίσεως κατὰσμα. Μόλις δὲ τῷ 1883 ἠδυνήθησαν νὰ χαράξωσι γεωλογικὴν τινὰ τομὴν τοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ τῆς βάσει τῶν πρώτων τούτων μελετῶν, ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ σκέψις περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων καὶ πρὸς μόρφωσιν τοῦ πρὸς τοῦτο προγράμματος. Ἀλλ' ἦδη εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἔτος 1884, τέσσαρα δὲ μόνον ἔτι ὑπελείποντο μέχρι τῆς ὀρισθείσης πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς τομῆς τῆς διώρυγος προθεσμίας.

Πρόγραμμα τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων. — Τὸ, κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς 11/23 Ιουλίου 1894, ὑποβληθὲν τοῖς μετόχοις πρόγραμμα τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, περιελάμβανε τοὺς ἑξῆς ἄρθρους:

- Α — Κατασκευὴν τῆς διώρυγος, ἥς τὸ κανονικὸν βάθος ὄριζετο εἰς 9 μ. ἀπὸ τῆς μέσης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.
- Β — Τὸ πλάτος τοῦ πυθμένου τῆς διώρυγος ὄριζετο εἰς 22 μ.
- Γ — Ὑψίθριον, καθ' ὅλον τὸ μήκος, ὄρουσιν τῆς ἑνενοούσης τὰς δύο θαλάσσας διώρυγος, ἥς τὸ ὀλίγον μήκος ὄριζετο εἰς 75 χμ.
- Δ — Κατασκευὴν ὑδροσταθίων (sas), μετὰ θύρας τῶν παλιρροῶν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Παναμαῖ, ὅπου ἐξασφαλίσθη τῆ παγκοσμίῳ ναυτιλίᾳ αἱ μετὰ τοῦ Βιρηνικοῦ Ὠκεανοῦ συγκοινωναίαι, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ δι' ὁλονδύναμιον εὐθὺς τῶν παλιρροῶν καὶ τῶν ἐκ τούτων δυναμένων νὰ προκύψωσι προσκυμάτων ἐνευμάτων.
- Ε — Ἰδρύσιν εὐρυχωρῶν λιμένων ἐν Colon καὶ ἐν Παναμαῖ.
- Σ — Ἐκκαθῆν περὶ τὸ μέρος τῆς διώρυγος, παρὰ τὴν Tenaguilla, μεγάλου ναυστάθμου (gazo) 5 χμ., πρὸς διαστάσεσιν τῶν πλοίων.
- Ζ — Κατασκευὴν φραγμοῦ ἐν Chagres, μετὰ παρεκτείνσεως τοῦ ποταμοῦ τούτου.

Οὐδὲν ἄπορον δὲ, ἐάν, μετὰ λεπτομερεστέρων

μελέτην τοῦ σχεδίου, ἀνεγνωρίσθη ὅτι πρόκειται περὶ ἐκκαθῆς σήκῃ 62 1/2 ἑκατομμυρίων κυβ. μέτρων, ἀλλ' 110 ὅλων ἑκατομμυρίων, εἰς ἃ προσθετέον 10 ἑκατομμ. κυβ. μ. διὰ τὴν παρεχέμεσιν τοῦ Chagres, ἥτοι ἐν συνόλῳ 120 ἑκατομμ. κυβ. μέτρων!

Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως παρεκώλυσε τὴν διόπισιν τῆς διώρυγος νὰ διακηρύξῃ κατηγορηματικῶς, τῷ 1885, ὅτι τὴν 1 Ιανουαρίου 1888 (ν. ἡμ.) τὰ πλοῖα θὰ διέρχοντο ἐλευθέρως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον Ὠκεανόν, καὶ ὅτι ἡ ὀλικὴ δαπάνη δὲν θὰ υπερβῆναι τὴν προὑπολογισθεῖσαν ποσότητα!

Ἔρευνα γενομένη ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας καὶ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. — Ἀναγνωρισθέντος μετ' ὀλίγον ὅτι δοσθὰ ἔρευνα, πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀληθοῦς θέσεως τῶν πραγμάτων, ἄνευ ἤρξαντο ἐμπνεόντα δυσπιστίαν καὶ φόβους εἰς τοὺς κατόχους τῶν μετοχῶν καὶ τῶν ὁμολογιῶν, ἦτο ἀναγκαία, ἡ κυβερνήσις διώρισε, τῷ 1885, ἐπιτροπὴν αὐτῆς πρὸς μελέτην τῆς θέσεως τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν κ. Rousseau, ἀρχιμηχανικὸν τῆς γαβυροδοποιίας· ταυτοχρόνως δὲ, ἡ Ἐταιρία τῆς διώρυγος ἀντικατέστησε τὸν κ. Dingle, διευθύνοντα τῶς τὰ ἔργα τῆς τομῆς, διὰ τοῦ κ. Boyer, μηχανικοῦ τῆς γαβυροδοποιίας, ὁ δὲ κ. Jaquet, γενικὸς ἐπιθεωρητὴς, ἀπεστάλη παρ' αὐτῆς εἰς Παναμαῖ μετ' ἐντολῆς ἀναλόγου πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀνατεθείσαν τῷ κ. Rousseau.

Ἐσχέδιον διώρυγος μετ' ὑδροφρακτῶν. — Οἱ ἐπὶ τόπου ἀποσταλέντες μηχανικοὶ ἀνεγνώρισαν ἐκ συμψηφῶν τοῦ ἀδύνατον τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἰσοπέδου διώρυγος ἐντὸς τοῦ προὑπολογισθέντος χρόνου καὶ ἀνευ σπουδαίων χρηματικῶν θυσιῶν. Ἐπρεπε ν' ἀποφασίσωσι τὴν χρῆσιν τῶν ὑδροφρακτῶν.

Ὁ μηχανικὸς τῆς Ἐταιρίας, κ. Boyer, πρότεινε τότε τὴν κατασκευὴν ἀνωτέρας αὐλακῆς, 11 χμ. μήκους, ἀπὸ τοῦ 16 μέχρι τοῦ 55 ἀπὸ τῆς Colon χιλιόμετρον, καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθήσιν τῆς καθύστεσεως τῆς ἰσοπέδου διώρυγος. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, δι' οὗ ἡ διώρυξ θὰ ἠνοίγετο, κατὰ τὸν κ. Boyer, εἰς τὴν ναυτιλίαν κατὰ χρονολογίαν προσεγγίζουσαν τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Lessors ὀρισθείσῃ, εἰς τὰ δύο πέρατα τῆς αὐλακῆς ταύτης, ὅα ἰδρύνοντο ὑδροαυλικοὶ ἀνεκυστήρες πρὸς ἀνύψωσιν καὶ κατάβασιν τῶν πλοίων, ἀπὸ τῆς κεντρικῆς αὐλακῆς ἐν τῇ ἐκατέρωθεν αὐτῆς καὶ μέχρι τῶν δύο Ὠκεανῶν ἐσκαμμένῃ ἰσοπέδῳ διώρυγι.

Κατὰ τὸν συνδυασμὸν τούτου, ἡ μεγάλη αὐλαξ τῆς Culebra, ἥς ὀψυθμὴν ὑπελογίσθη οὕτως εἰς βάθος 55 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, σπουδαίως ὑπεβιάσθη κατὰ τὸ βάθος. Οἱ ἀνεκυστήρες θὰ ἐκινούντο διὰ τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ Obispo, παραποτάμου τοῦ Chagres, ὅστις θὰ ἐκλείετο διὰ φραγμοῦ, ὅπως παρέχῃ τὸ διὰ τὴν ἀνωτέραν αὐλακὰ ἀπαιτούμενον ὕδωρ.

Τῆς λύσεως ταύτης μὴ γενομένης παραδεκτικῆς, καὶ τοῦ κ. Boyer ἀποδιδώσαντος ἐκ κεντρικοῦ πυρετοῦ πρὸς τῆς ἀποπερατώσεως τῆς μελέτης αὐτοῦ, ἡ Ἐταιρία τῆς διώρυγος πρόβη εἰς νέας μελέτας, ὁ δὲ κ. Lessors ἀναγκάσθη ὑπὸ τῶν πραγμάτων ν' ἀναγγείλῃ, κατὰ ἰούλιον τοῦ 1887, τὴν μεταβολὴν τοῦ προγράμματος, καθ' ἣν ὑπεβιάζετο τὸ βάθος τοῦ

ὕδατος τῆς διώρυγος ἀπὸ 9 μ. εἰς 8,25 μ., ἀπεφασίζετο δὲ ἡ κατασκευὴ ἀνωτέρας αὐλακῆς, 1200 μ. μήκους, πρὸς διόδωσιν τῆς Culebra, ἐν ἣ ὅα ἀνεβιάζοντο τὰ ὕδατα τοῦ Chagres διὰ μηχανῶν, ὅα κατήρχοντο δὲ ταύτης τὰ πλοῖα, πρὸς τε τὸν Βιρηνικὸν καὶ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, διὰ σειράς 5 ὑδροφρακτῶν ἐφ' ἑκατέρωθεν τῶν κλιτύων. Ἡ ἐργασία αὕτη θὰ ἐγίνετο συνεργασίᾳ τοῦ κ. Kiffel.

Ἐκκαθάρισις τῆς Ἐταιρίας. — Ἀναστὰς ἡ τῶν ἐργασίῶν. — Τοῦ σχεδίου τούτου προταθέντος λίαν ἀργά, ὅποτε τὸν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔργου ἐνθουσιασμὸν διεδεξάτο ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἐλλειψίς ἐμπιστοσύνης πρὸς ἐπιχειρήσιν, δι' ἣν ἐδαπανήθησαν μὲν πλεον τοῦ δισεκατομμυρίου, ἐξ ἧς δὲ οὐδὲν προέκυψεν ἀποτελεσμά, προσέβησαν κατ' ἀνάγκην εἰς ἐκκαθάρισιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ ἀναλαβόντος τὴν ἐκκαθάρισιν ἦτο ἡ σύστασις τεχνικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις, μεταβαίνουσα εἰς τὸν ἰσθμὸν, νὰ λάβῃ ἀκριθῆ γνῶσιν τῶν ἐκτελεσθέντων ἔργων καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπολειπομένων, νὰ χαράξῃ δὲ, εἰ δυνατόν, σχέδιόν τι ἐκτελεστέον.

Οὕτως εὐρέθη ὅτι τὰ ἐκτελεσθέντα ἔργα ἀπέτελλον ἐλάχιστον μέρος τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπολογισθέντων. Ἐὰν εἶχον ἀποπερατώσει σχεδὸν τὴν σχετικῶς εὐχερῆ διώρυξιν τοῦ ἀπὸ τῆς Colon μέχρι τοῦ 20 περίπου χμ. αὐλακῆς, καὶ ἐὰν ἤρξαντο τῆς ἐκχωματώσεως τῆς διώρυγος πρὸς τὸν Παναμαῖ, ἐπὶ ἐκτάσεως δεκάδους χιλιόμετρων, ὑπελείπετο ὅμως πάντοτε ὁ μέγας ὄγκος τῆς Culebra, ὅστις μόλις ἤρξατο χαρασσόμενος.

Σχέδιον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν μελετῶν. — Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναλαβόντος τὴν ἐκκαθάρισιν συντάξασα τεχνικὴ ἐπιτροπὴ, προσεκλήθεισα νὰ διατυπώσῃ γνῶμην ἐπὶ τοῦ δυνατό τοῦ ἐξ ἀκολουθούσεως τῆς ὀρυκτῆς, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ 1879 ὑπὸ τοῦ κ. Godin de Lepinay ὑποβληθέν σχέδιον.

Κατὰ τὴν γνῶμιν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, λογικὸν ἦτο νὰ κατασκευασθῇ ἐν τῷ ὄγκῳ τῶν Κορδιλλιέρων αὐλαξ χωρισμοῦ τῶν ὑδάτων, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀναγωγῆς τοῦ βάρους τῆς μεγάλης διώρυγος τῆς Culebra. Ἡ ἐπιτροπὴ ὄριξε τὸ μήκος τῆς αὐλακῆς ταύτης εἰς 20 χμ. περίπου, πρότεινε πρὸς πληρώσιν αὐτῆς τὴν ἀμείων χρησιμοποίησιν τῶν ὑδάτων τοῦ Chagres, οὕτω δὲ παρεσῆυετο εἰς τὴν κατασκευὴν πελωρίου φραγμοῦ μεταξὺ τῆς κοιλάδος καὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου. Τὸ κατὰ τὴν πρότασιν ταύτην ποσὸν τῆς ἐκχωματώσεως κατὰ τὸ τμήμα τοῦτο ὑπελογίσθη εἰς 8350000 κ. μ., ἡ δὲ ἀπὸ τῆς τεχνικῆς ταύτης λήμνης κάθοδος πρὸς μὲν τὸν Ἀτλαντικὸν θὰ ἐγίνετο διὰ διπλῶν βαθμίδων ὑδροφρακτῶν, 11 μ. καὶ 8 μ., πρὸς δὲ τὸν Βιρηνικὸν διὰ διπλῶν βαθμίδων ὑδροφρακτῶν, 11 μ. πτώσεως, (ἐν Paraiso), δι' ἐνὸς ἀπλοῦ ὑδροφρακτοῦ, 11 μ. πτώσεως, (ἐν Petro Miguel), καὶ τελευταῖον δι' ἐνὸς ἀπλοῦ ὑδροφρακτοῦ, 8 μ. πτώσεως, (ἐν Miraflores).

Ἡ ἐπιτροπὴ διετήρει τὸ ἀρχικὸν πλάτος τοῦ πυθμένου τῆς διώρυγος (22 μ.), ὄριξε τὸ βάθος τοῦ ἐν αὐτῇ ὕδατος εἰς 8,50 μ., καὶ ὑπελόγησε τὸ κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο μόνον πρὸς ἐξόρυξιν εἰς 42400000 κ. μ., τὴν δὲ πρὸς τοῦτο δαπάνην εἰς 900 000 000

φράγιων, επί τῇ υποθέσει ὅτι ἡ Ἐταιρία τῆς ἀποπεράτωσεως τῆς διώρυγος οὐ ἀχρησιμοποιοῖ δωρεάν ἄπαν τὸ ὕλικόν καὶ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ ἰσομῶ ὑφιστάμενα ἰδρύματα. Τελουταῖον δέ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς, ἀπαιτοῦντο πρὸς πραγμάτων τοῦ σχεδίου τούτου 8 ὄλα ἐτη.

Πρὸς τὸ ἀνωτέρω διαγραφέν σχέδιον προσεγγίζει τὸ τῶν κ. Jaoumīn καὶ Sosa, διαφέρον κυρίως μόνον κατὰ τὴν θέσιν τῶν δύο φραγμῶν τῆς ἀνωτέρας αὐλακος, ἥς τὸ μήκος θὰ ἴητο 25 (ἀντὶ 20) χμ., οὗτω δὲ οὐ ἀξέλειπον ἀνὰ εἰς ἀκατέρωθεν τῆς ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπὶ τῆς Culvert αὐλακος ὑδροφράκτις, ἐξ οὗ θὰ προέκυπτεν ἀφ' ἑνὸς μὲν οἰκονομία χρόνου διὰ τὴν ναυτιλίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐλάττωσις τῶν τε πρὸς ἐξώρυξιν κυβ. μέτρων εἰς 41714000 (ἀντὶ 42400000), καὶ τῆς πρὸς τοῦτο δαπάνης, ὑποβιβαζομένης οὕτως εἰς 800 000 000 φρ. (ἀντὶ 900 000 000), τοῦ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου ἀπαιτουμένου χρόνου ὑπολογιζομένου πάλιν εἰς 8 ἐτη.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΩΣ

ὁπὸ Paul Bourget.

Ἐγνώρισες τὸν οἰκιακὸν ἡμῶν βίον, φίλε μου, καὶ εἶδες τὸ ὕψιστον ἀποτέλεσμα βρασίου, ἦν δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω. Ἐάν ὑπάρχη ἰδανικὴ ἀπόλαυσις εὐτυχίας ἐν ἐκάστη τῶν μυστηριωδῶν σκηνῶν, διὰ τῶν ὁποίων δύο θύγα ἀνταγαπῶνται, ὑπάρχει ὅμως καὶ ἰδανικὴ μελαγχολία ἐν ἐκάστη τῶν σκηνῶν αἰτινες ἀπεμακρύνουσιν αὐτὰ ἀλλήλων. Ἐξῶμεν ὁ εἰς παρά τὸν ἄλλον, καὶ ὅμως καθ' ἑκάστην ἀπεβαίνουμεν μάλλον ξένοι πρὸς ἀλλήλους. Φυσικῶς καὶ ὡσεὶ ἐξ ἰνστικτοῦ ὁ Γεράρδος κατέπνιγε τὴν πρὸς τὴν ἀρσίν ροπήν αὐτοῦ διὰ παντοειδῶν διασκεδάσεων ζωηρῶν διὰ τὰς ὁποίας δὲν κατέκρινε αὐτόν, αἱ ὁποιαὶ ὅμως ἀπεδείκνυσαν πόσον ὀλίγον ἀναγκαῖα ἦμην αὐτῷ. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἱππεύῃ, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἐγένετο φανκτικὸς ὁπαδὸς τῶν λεμβοδρομιῶν, ἐπομένως ἐνεγράφη ὡς μέλος μιᾶς τῶν ἱερῶν ἰδιοκτητῶν Ὑακμηγῶν, αἰτινες ἀφθονοῦσιν ἐν Οὐάιτ, ἀπῆλθεν εἰς κυνηγεσίαν καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνεχῶς. Ἡθέλησε νὰ ταξειδεύσῃ καὶ ἐγὼ συγκατετέθη. Ἀνὰ μέσον τῶν ἐπαλλήλων τούτων δοκιμασιῶν ἐκνευρισμοῦ ἐδεικνύετο τόσον καλὸς πρὸς ἐμὲ, τόσον ἐσέβετε τὰς λεπτοτάτας τῶν ἀδυναμιῶν μου, ὡς προεμάντευε, τόσον ἀποφασισμένος ἦν νὰ κρατήσῃ μέχρι τέλους ἢν ἔλαβεν ὑποχρέωσιν, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ προκαλέσω ἐξήγησίν τινα, κατόπιν τῆς ὁποίας προέβλεπον. . . . Τί; Ναι, ἐφοβοῦμην. Δὲν εἶχεν ἀπομείνει πλέον ἐν ἐμοὶ οὐδὲν αἰσθημα ἀρκούντως ζωηρόν ὅπως μὲ κινήσῃ εἰς ἐνέργειαν. Ἡ σκέψις τῆς ἀπελπιστικῆς μοναξίας, εἰς ἣν θὰ ἔρρι-

πτόμην ἐάν ἐγκατέλιπον τὸν Γεράρδον, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ σκέψις τῶν τύψεων συνειδήσεως εἰς ἃς θὰ κατέρριπτον αὐτόν, πᾶντα ταῦτα μὲ ἐκράτουν πλησίον του. Ἐάν δὲν μὲ ἠγάπησεν ὅσον ὅπως ἦ εὐτυχὴς δι' ἐμοῦ, μὲ ἠγάπησεν ὅπως εἰσέτι ἀρκούντως ὥστε νὰ λυπηθῇ σφοδρὰ ἐάν μὲ ἔχανεν. Ὁ πανδύλακτος χρόνος ἐφθεῖρε καὶ τοῦτο, ὡς τόσα ἄλλα. Ἀλλὰ ποίας στιγμῆς μικροτέρας τοῦ θανάτου ἐγνώρισεν. φίλε μου, ἐν τῷ ὑπὸ αἰγείρων περιβεβλημένῳ οἰκίσῳ ἐκείνῳ, ὅθεν κατὰ τὰς κακοκαιρίας ἤκουον τὸν φλοισβὸν τῆς θαλάσσης ὡς μακρυνόν καὶ μέγαν ὕψων! Ὅταν ὁ Γεράρδος εὐρίσκατο ἐν τῷ οἴκῳ τὴν ἐσπέραν ἀνχιγνώσκων παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐγὼ δὲ εἰργάζομαι ῥαπτοῦσα καὶ οὐδένα ἀντηλάσσομεν λόγον, παρεστῶν τῶν κρύφα. Ἐβλῆπον διαζωγραφουμένην ἐπὶ τῷ πρῶτον τοῦ ἔκφρσιν στενοχωρίας, τοσοῦτον ἄλλοτε ἠδὲ ἀκακίτου, ὅση τὸ μεδίσμα ἐν τῷ εὐγενεῖ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι φυσικόν ὡς ἡ ἐξωτερικεύσει αὐτῶν ἐκτείνεται ἐν τῇ εὐγενεῖ ἐκείνη καρδίᾳ. Ἐβλῆπον δὲ διέτρεχεν οὕτως τὰς γαλλικὰς καὶ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, ἀναζητῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς καὶ ἐν τοῖς ἐπισημοῦσι ἀπογραφίμασι τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τοῦ αἰσθητικοῦ βίου, ὅσας ἀπετέλει τὴν μυστικὴν καὶ τὴν ἰσχυρὰν. Ἐάν νέος τις διορισμὸς ἐγένετο ἐν τῇ ἑργῶν αὐτοῦ σταθμῷ, μοὶ τὸν ἀνεκόλου ὡσεὶ ἀποσπασθεὶς καὶ τότε ἔβλεπον τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σκιαζομένου ἀποτόμως. Ἐν μιᾷ λέξει δύναμαι νὰ σε ἐκφράσω ὅλα τὰς ἀγωνίας μου, ὅταν αὐτὸς εἶπεν εἰς πρώτην ἐγὼ συνέλαβον τὴν ἰδέαν τῆς ἐξ ἰσότητος ἀπονοῦ. Ὅταν εἶχον ταυτοποιήσει τὴν ἡλικίαν μου ὑποθέσεις ὅ κ' ἠδρῷ, ὅστις κατὰ τὰς περιστάσιν ἐκείνην προσεφέρετο ὡς τέλειος εὐνοῦς ἡλικίας ὁ εἰς τοὺς ἐγὼ αἰσθητικὸς προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς ἡλικίας γενναιοφροσύνης, — μοὶ εἶχε διαμηνῦσει διὰ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐάν ἐπεθύμουν περὶ νὰ ἀποπέσω εἰς Γαλλίαν μόνη ἢ ἐν συνοδείᾳ, οὐδὲν ἔμελλε νὰ προβῶμαι ἐκ τῆς ἐκδικήσεως αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἡλικίαν ὑπερήφανον ὡς ἐγὼ τοιοῦτος λόγος ἰσοδυναμεῖ. Πρὸς τὴν φοβερωτέραν ἀπαγύρευσιν. Τί μ' ἐνδυνάμει ὅμως νῦν ἢ ἀρχαία ὑπερηφάνεια; Ἐπανερχομένη ἐστὶν ἡλικία, ἐξετιθέμενη ἐπίσης εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ ἀνταντῆσαι ἐκείνας καὶ ἐκείνους, ὅσοι μ' ἐγνώρισαν κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀ! Τί μ' ἐνδιέφερον οἱ πιθανοὶ περιρραφαῖς καὶ ἐγὼ ἤδη ἐξ ὑπαμοιβῆς ὤφειλον νὰ ἀρῶμαι ἐκ τῆς χάριν τοῦ Γεράρδου. Ἐάν ἐπανεκάμνηται ἡ ἡλικία οὐ θὰ ἠδύνατο τούλαχιστον νὰ προσπαθῶμαι νὰ συνδέσῃ αὐτὸς τὸ κοπὴν νῆμα τῶν φιλοδοξιών μου. Ἡ ἀστραπή χαρᾶς ἡ ὁποία ἔλαμψεν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅταν ἐπατήσαμεν τὸν πόδα ἐπὶ τὰς ἀποφασίαις τῆς Βολωνίας—τῆς γαλλικῆς ἐκείνης ἀποφασίαις ἐξ ἧς εἶχον ἀπέλθει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν μὲν ὁ ἀπὸ τῶν ἀπὸ μὲν ἐξ ἐξικνουμένης, — ὑπῆρξεν ἡ ἀποφασίαις τῆς ἀφοσιώσεώς μου. Κατ' ἐκείνην ἀποφασίαις τὴν στιγμὴν τὴν καρδίαν μου ἐνέπλησεν ὁ ἄριστος Ὁριάμβου ἄμα καὶ ἀπελπισίας. Καὶ πάλιν ὁ ἀπὸ τῶν ἀπὸ μὲν ἡ ἀγωνιῶδης ἐρώτησις: Πῶς θὰ ἐξῶμεν ἐκ τῆς ἡλικίας;

Δὲν ἔχω πλέον οὐδὲν ἕτερον νὰ σοὶ διηγηθῶ, Ἡλία, ὅπερ δὲν γνωρίζεις ὅσον καὶ ἐγὼ. Ὁ Γεράρδος σὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βαλζάκ καὶ σὲ ἠγάπησα. Ναι, σὲ ἠγάπησα. Διὰ τὴν νὰ μοὶ σοὶ τὸ ἔλεπτον σήμερον μετὰ τῆς εὐλιανείας τῶν τελευταίων ἀποχαιρετισμῶν; Προήρχετο ἀρὰ γε τοῦτο ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ γαλλοῦ, ὡς τοῦ παιδὸς, καὶ ἐπιχαρίτου χαρακτήρος σου, πρὸς ἕτερον, ὅστις ἐδίεποεν ἐμοῦ ἀπὸ τοσοῦτου καιροῦ; Προήρχετο ἀρὰ γε ἐκ τοῦ ὅτι αἱ δυστυχίαι μου μὲ κατέστησαν λίαν εὐαίσθητον πρὸς ἐνδείξεις τινὰς συμπαθείας; Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος δὲν ἠδύνησεν ἐν ἐμοὶ βαθυμυθῶν καὶ λελογισμένων. Κατὰ τὴν τρίτην ἐπισκεψίν σου, δὲν δύνασαι βεβαίως νὰ ἐνθυμηθῆς διὰ ἔριψας πρὸς ἐμὲ βλέμμα οἴκου τόσον λεπτόν ὥστε εἰσέδουσε μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας μου. Μόλις εἶχον μείνει μόνη καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ὅλαι αἱ βῆσαναι τῆς ἀκανοιστοῦ θέσεως, ἐν ἧς διετέλουν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, νῆαν προσέλαβον ὄψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς μου. Ὅλαι δὲ συνῆλθον ἐν μιᾷ ἰδέᾳ, τῇ ἐξῆς: Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὲ ἐκτιμήσῃ. Αἱ τῆς ὑπερηφάνειας δυνάμεις αἱ ἐν ἐμοὶ συσσωρευθεῖσαι ἀφυπνοσθήσαν καὶ ἡ κατὰκτησις τῆς ἐκτιμήσεώς σου ἐπέβη ὁ ὕψιστος σκοπὸς τῶν σκέψεών μου Ἐνεκα τούτου ἀνεροπολήσα νὰ γείνω φίλος σου—μόνον φίλος σου. Ἐάν ἐν τῇ μωρῇ ταύτῃ ἐπιθυμία ἐνυπῆρχεν ἐγωϊσμός καὶ ἐάν σὲ ἠγάπησα νὰ ὑποφέρῃς πλείστορον κρατοῦσά σε παρ' ἐμοῦ, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σὲ βλέπω συγχώρησάν μοι, Ἡλία. Ἐπλήρωσα λίαν ἀκριβῶς τὴν ἀφροσύνην ἐκείνην! Θεὸ! δὲν ἤργησα νὰ σχηματίσω τὴν πεποθηθῆν ὅτι ἡ φίλια ἐκείνη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ μετὰ τῶν ἡμῶν. Σὺ μὲ ἀγαπᾶς, μόνον καὶ μόνον ἐν τῇ νεαρῶτητι καρδίας ἧτις μέχρι τοῦδε πολλάκις μὲν ἐδόθη ὡς παρακαταθήκη οὐδέποτε ὅμως ὀριστικῶς. Τάχιστα ἠννόησα τοῦτο. Πῶς ὅμως νὰ σοὶ περιγράψω τὴν συγκίνησιν ἐκείνην, τὴν ἀνάμικτον θλίψιν καὶ σφοδρὰ ἀπελπισίαν, ἣν ἡ ἀνακάλυψις ἐκείνη μοὶ ἔκαμε νὰ δοκιμάσω; Πῶς πάλιν νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὴν ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην, ἣν ὡμοσα εἰς τὸν ἔρωτά σου; Ὁ ἔρωσ ἐκείνος, ὅστις ἐμάντευεν ὅτι εἶμαι τιμια, μεθ' ὅλα τὰ συμβάντα, γυνή, μοὶ ἐφάνη ὡς πλάσμα ζῶν, ὅπερ ἠγάπων ἐγὼ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης, ἣν θὰ ἠγάθονομην πρὸς τέκνον ἀξιοτάτρευτον. Διὰ ν' ἀπολαύσω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἐπὶ μίαν ὥραν, τὴν θεῖαν εὐχαρίστησιν τοῦ αἰσθηματος τούτου, ἀνέβαλλον καθ' ἑκάστην πρωτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἣν δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀναβάλλω μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην συνδιάλεξιν. Ναι, πρέπει ἡ ἐσπέρα αὕτη νὰ ἦ ἡ τελευταία. Πρέπει νὰ μὴ ἐπανίδωμεν πλέον ἀλλήλους. Πρέπει.

δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, ἐκ τῶν ἐν σπουδῇ γραφομένων τούτων γραμμῶν, τοὺς λόγους τῆς ἀνεπιστρέπτει ἐξαφνισσεῶς μου. Εἶδον ἐμαυτὴν διανοητικῶς συζῶσαν μετὰ σοῦ, Ἡλία, δοκιμάσασαν νὰ ἐπαναλάβῃ ἀπαξ ἔτι εὐτυχῆ βίον. Πάντοτε ὅμως παρίστανο πρὸ ἐμοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ σου, ἐν τοῖς ὁποίοις διέβλεπον ἰδέαν, ἣν οὐδέποτε θὰ μοὶ ἔλεγες καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ θ' ἀνεγίνωσκον. Ἡ ἀνύμνησις τοῦ πρώτου ἔρωτός μου ἔμενε ζῶσα ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀνάτομος ἐκείνη ζήλια ἐπὶ τοῖς γενομένοις, ἐπ' ἐκείνοις, τὰ ὁποία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ λάβωσι χώραν! Εἶναι τόσον δικαία ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτῆς, ἡ ζήλοτοπία αὕτη! Ὅ μὲ συνεχῶρες διότι ἔσχον σύζυγον πρὸ σοῦ, διότι θὰ ἐσκέπτεσθαι ὅτι πιθανόν ὁ γάμος νὰ μὴ ἐπεβλήθη. Συγχώρησόν μοι κατὰ τὴν ὕψιστην ταύτην στιγμὴν νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἐκ τοῦ βῆθους τῆς καρδίας μου. Δὲν θὰ μὲ συνεχῶρες ποτὲ διὰ ἔσχον ἔρωτα, διότι τὸν ἔρωτα ἐκείνον τὸν εἶχον ἐκλήξει ἐγὼ. Αἰσθάνομαι δὲ κάλλιστα ὅτι θὰ ἔχῃς δικαίον. Ὅταν μία γυνὴ ἠπατήθη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐκλογῇ, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ ἐν τῷ προσώπῳ ἐκείνῳ, ὅπερ θὰ γινώσκῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη τῇ ἐλευθερᾷ αὐτῆς βουλήσει παρεδόθη εἰς ἄλλον, τὴν χροιάν ἐκείνην τῆς τρυφερότητος, ἧτις μόνη δύναται νὰ παρᾶσχῃ τὴν εὐδαιμονίαν εἰς μίαν ὑπερήφανον ψυχὴν. Ἐπίσης δὲν δύναται, ἐάν τὸ δεύτερον παραδοθῇ, νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μόνη θὰ διατηρήσῃ τὴν πρὸς ἐαυτὴν ἐκτιμήσιν ἐκείνην, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἡ ἐμὴ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ. Ἀγνοῶ ἐκ τούτου ἀποτελεῖ προαίσθημα ἐναντίον τῶν τῆς ὕσεως θελήσεων, αἰσθάνομαι ὅμως τὸ προαίσθημα τοῦτο ἐν ἐμοὶ ὡς ἰσχυρῶς. Ἀ! φίλε μου! Τὸ ἐξῆς εἶναι τὸ σκληρότερον εἶπειν, ὅτι καὶ ἐν σὲ ἔβλεπον εὐτυχῆ πλησίον μου, ἐν τῇ οἰκειότητι ἐκείνη, ἣν δὲν ἐτόλμησας πιθανῶς νὰ φαντασθῆς, ἐγὼ ὅμως, ἐγὼ ἡ ὁποία σὲ ἀγαπῶ, δὲν θὰ ἤμην εὐτυχὴς. Θὰ ἔχανον διὰ παντός τὴν βεβαιότητα ἐκείνην ὅτι ἐπράξα καλῶς, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν ἀνάγκην ὀλοκληροῦ τοῦ βίου μου. Διὰ νὰ διατηρήσω λοιπὸν τὴν βεβαιότητα ἐκείνην ὀλοκληρον, συναμα δὲ νὰ διατηρήσω διὰ παντός τὴν θέσιν, ἣν ἡμέραν τινὰ κατέλαβον ἐν τῇ καρδίᾳ σου, φεύγω νῦν μακρὰν σοῦ. Τὸ ὄρατον ἐκεῖνο ὄνειρον τοῦ ν' ἀποθάνω διὰ ν' ἀγαπῶμαι καλλίτερον, διὰ ν' ἀγαπῶμαι αἰωνίως, ὅπερ ὑπῆρξεν ὄνειρον τοσοῦτων γυναικῶν, τὸ παραλαμβάνω μετ' ἐμοῦ φεύγουσα. Μὴ θελήσῃς νὰ μὲ τὸ ἀρκάσῃς, ἀγαπητέ μου. Ἐν τῇ ἀθλιότητι τοῦ καταστραφέντος μέλλοντός μου, τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐπιτρεπομένην μοι εὐδαιμονίαν. Ἀ! ἐάν μὲ ἀγαπᾶς, ἀφες μοι τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην. Ἄλλως τε πάντες οἱ ὕλικοι ὄροι τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἐξαφανισσεῶς μου εἶσι παρεσκευασμένοι κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε πᾶσα ἔρευνα ὅπως μ' ἐπανεύρωσιν ἴσται ματαία. Ἐνταῦθα ἐγκλιεῖται ἡ ἐξήγησις τῶν συγῶν τελευταίων ἀπουσιῶν μου ἐκ τοῦ μεγάρου, αἱ ὁποιαὶ, φιῦ! μὲ ἐστέρησαν πολλῶν τῶν τελευταίων ἡμῶν ὥρων. Τὴν ἔρευναν ὅμως ἐκείνην δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲ νὰ δο-

(*) ἴδι ἀριθ. 13, σελ. 247—249.

κινάσης νά τήν κάμης. Ἐπίτρεψόν μοι νά τε-
λειώσω τόν βίον μετά γλυκείας, μεθυσκούσης, μο-
ναδικῆς χιμαίρας. Συγκίνας παρεπονείσο εἰς ἐμέ
διὰ τόν θάνατον τῆς καρδίας σου. Ἐάν εἶναι ἀληθές
ὅτι ἡ καρδία ἐκείνη εἶχεν ἀρχίσει πάλιν νά πάλῃ
πλησόν μου, ἐξ εὐγνωμασύνης πρὸς τόν νέον τοῦτον
βίον, ὑπέκουσον εἰς τήν ζωηροτέραν ἐπιθυμίαν τῆς
καρδίας μου. Ἐξ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θά εὐχαριστή-
σης τήν φύλιν ἢ ὅποια σοί ἐκληροδότησεν, ἀποχωρι-
ζομένη σου, αἰσθημα τόσον ὥραϊον καί τόσον ἀγνόν
καί τοῦ ὁποίου οὐδέεις θά ἤγγισε τό θεῖον ἄνθος. Καί
ὕψαινε, ἀγαπητέ. Τό λυκαυγές ἀρχεται φωτίζον
ἀπαισιῶς τόν θάλαμον τοῦτον. Ἐγώ νά γράψω ἀκόμη
μίαν ἐπιστολήν προσωρισμένην νά ἐπουλώσῃ πληγῆν
οὐχί βαθεῖαν. Κατακλιμπήνουσά σε διὰ παντός, δέν
ἔχω πλέον λόγους, οὐς νά δυνηθῶ νά προφέρω. Κατ'
αὐτήν τήν στιγμήν αἰσθάνομαι διέ σέ ἀνεκφραστόν
τι. Ὑψαίνα, Ἥλια, καί σκέπτου τήν ἐξαφανισθει-
σαν ἢ ὅποια οὐδέποτε ἐψεύσθη, ἢ ὅποια, πρὶν ἢ σέ
γνωρίσῃ, ὑπέφερα σκληρῶς, διότι ἠπατήθη, ἢ ὅποια
σέ ἐγνώρισε λίαν ἐξώρως καί ἢ ὅποια δέν ὀ ἀπῆρξε-
το ἐκεῖ ὅπου νῦν ἀπῆρχεται, ἐάν δέν σέ ἠγάπα.

ΚΑΡΑ.

... Ὄταν ὁ Ἥλιος Ακυρέντιος ἀνέγνω τήν ἐπι-
στολήν ταύτην, ἢ πρώτη αὐτοῦ κίνησις ὑπῆρξε νά
ὀρμήσῃ ἐκτός τῆς οικίας του διὰ νά δρῆσῃ εἰς τό
μέγαρον τῆς Κλήρης. Ἐν τῇ ἀμέλει τῇ φερούσῃ αὐ-
τήν εὐρισκόμενος ἀνέγνω τό δεύτερον τῶν σελίδας
ταύτας. Κατ' αὐτήν τήν δευτέραν ἀνάγνωσιν τῶ ἡλ-
θον δάκρυα, ἀλλά συνάμα ἔγνω καί τήν φρικτὴν
πραγματικότητά ὅτι ἡ ἀποῦσα ἔσχε δικαίον καί ὅτι
ὁ δεύτερος οὗτος ἔρωσ ἔδει νά ὑφίσταται μόνον ἐν
χωρισμῷ καί ἐν ὄνειρῳ. Κατῆλθεν ἐκ τῆς ἀμέλεις κα-
τά τήν γωνίαν ἐκείνην τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α'
καί τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ἦν τόσον κλιῶς ἐγνώριζε
καί ἐπανῆλθε περὶ χροῖς νά προχωρήσῃ μέχρι τοῦ
μεγάρου τῆς ὁδοῦ Βαλζάκ, διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ἦν
τῇ προτεραιῇ ἐτι εἶχε διατρέξει μετὰ τσοῦτων ἐλ-
πίδων ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἐπανῆλθεν, ὑπακούων ὡσεὶ ἐξ
ἐνστικτοῦ εἰς τὰς θελήσεις τῆς Κλήρης, καί, ὀλοκλή-
ρου τῆς πικρίας τῆς εἰμαρμένης ἐκχειλιζούσης διὰ
μιάς ἐκ τῆς καρδίας του, ἠνόησεν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν
παθήσεών του, ὅτι διὰ πρώτην φοράν εἰσῆρχετο εἰς
τόν μυστηριώδη κόσμον τοῦ Μεγάλου Ἐρωτος.

A. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Τὸ ἔαρ λήμπει, ἢ φύσις χαίρει, ὁ οὐρανὸς μειδιᾷ
φαιδρῶς ἀνεπιγμένοι οἱ στίλβοντες πυλώνες τοῦ ἐπ'
ἀργυρῶν κρηπίδων ἐρειδομένου αἰθερίου ἀνγκτύρου,
ἀποκαλύπτουσι τὰ ἀχνῆ χροσόγλαυκα αὐτοῦ βῆθη
ἐφ' ὧν τῆδε κάκεισα πλανῶνται λευκὰ νέφαλα, δε-
ρῶδεις πνοαὶ τοῦ αἰωνίως κκιομένου λιθάνου ἐν τῷ

ἀδύτῳ τοῦ Παραδείσου, τοῦ ἡλιολαμποῦς ἐκείνου κό-
σμου τοῦ ἐκτεινομένου πέραν παντός αἰσθητοῦ ὄριου,
εἰς ὑπερήνεμον ὕψος, ὅπερ μόλις ἐν ιδεώδει πῆσαι
προσθίγουσα ἢ ἀελοπτέρυγος φαντασία ταπεινοῦται
καί ἀπαυδᾷ.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ χλοεροῦ λοφίσκου, ἐν
μέσῳ μύρτων καί δαφνῶν καί φυλλαζόντων σχοίνων,
νεαρὸς ποιμὴν κρατῶν τὸν αὐλόν του ἐπιτηρεῖ τό ἐπὶ
τῆς πρασίνης χλόης νεμόμενον ζωηρόν αὐτοῦ ποιμνιον.
Ἐψῶθεν ἐκεῖ μαγευτικῆ ἢ θεᾶ τῆς λαμπροκομήτου
φύσεως, πόρρω ἀπλοῦται σαφειρίνη καί ἀπέραντος ἢ
χρυσουγίζουσα ἔκτασις τῆς θαλάσσης, ἧς τό ἀεῖρον
κύμα ροχθεῖ καί θλάται ἐπὶ τὰς βραχῶδεις ὀρηγμῖνας
καί τὰ γλαφυρὰ σπήλαια· μικροὶ λέμβοι μετ' ἀναπε-
πταμένων λευκῶν ἰστίων, ἄπερ οὐρόν κύμα κολποῖ,
ταχυποροῦσιν ἐπὶ τῶν ἀπροστεφῶν ρευμάτων ὡς θα-
λάσσαι Νύμφαι λευχεῖαι, πτεροκίνητοι. Πετᾶτε
λέμβοι, πετᾶτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀεικινήτου ὡς τό
πνεῦμα ἡμῶν, ἀγανούς ὡς τό ἄπειρον πρὸς ὅ πάντες
κατευθυνόμεθα· καί ἢ οὐριος πνοή τοῦ βορρᾶ, ἢ εὐε-
ρετικῆ τῆς θεότητος ἐπινουσις, ὠθεῖτω ἡμᾶς ἐσχαί
πρὸς ἡμέρους ἀκτῆς, πρὸς χλοαζούσας παράλους, ὡς
πρὸς κήλπους ποθητοῦς γλυκερᾶς εὐτυχίας. Πετᾶτε,
πλοῖα, ἐπὶ τῆς πολυᾶς θαλάσσης· κομίζετε ταχέα
ὡς ἀνεμορήρητα πτηνὰ πρὸς τὸν ἀπελπιν ἐξορίστον
τόν ἐπ' ἀξένου ἀκτῆς πλανώμενον ἕνα δροσῶσαντον
θαλλόν ἀπὸ τῆς φίλης πατρίδος αἴας, μίαν δακρυόβε-
κτον ἐπιστολήν ἀπὸ τῶν φιλετάτων αὐτῶν· καί παρα-
λαμβάνοντα αὐτόν αἶφνης ἐπὶ τῆς κυματοπλήγης
πρώτης ἡμῶν καί διαγράφοντα ὑπὸθεν ἀφρώδη αὐ-
λακα, εὐσθεστον ὡς ἢ ὑπαρξίς ἡμῶν ἐπὶ γῆς, ἐπα-
νχφέρετε αὐτόν ἐν μαγευτικῇ ἐκστάσει διατελοῦντα
εἰς τό ἱερὸν γενέθλιον ἔδαφος!

Ἐπὶ τῆς ὑπὸ τὸν λοφίσκον ἀνθοστεφούς κοιλάδος
νεαρὶ ποιμενίδες, ροδιέσαι ὡς ἢ αὐγῆ, ἀποβαλοῦ-
σαι τὰ κρήδεμνα, ὄρχοῦνται ἀλληλοκρατούμεναι, ἢ δὲ
φαιδρὰ αὐτῶν ἐλαφροῦς χορεία ἵπταται μόλις προσ-
θίγουσα τό ἔδαφος ὡς σμήνος περδίκων ἐρατεινῶν,
ἐν ᾧ μία ἐξ αὐτῶν, ἢ κροκόπεπλος Λαμπετία, ὑπὸ
τὴν σκιάν εὐρύλλου δρυὸς καθημένη, ᾄδει αὐταῖς
λιγύφθογγον μέλος βυθιζόν τὸ βῆμά των. Ἴδου αἰ-
φνης αἱ περίξ ἀνθοῦσαι ροαί, ὡσεὶ ὑπὸ ζεφύρου
πνοῆν, ρκίνουσαι ἐπ' αὐτῶν ἀπειδῶς τὰ φοινικόχροα
ἄνθη των· εἶναι αἱ ἀερύπεπλοι Δρυάδες Νύμφαι, αἴτι-
νες πτερυγίζουσαι ἀοράτως ἐπὶ τὰ φυλλάγματα, ἀν-
θοβολοῦσι τὰς ἄβροχίτονας κόρας, τὰς προσφιλεῖς
αὐτῶν ἀδελφάς. Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ὁ
νεαρὸς ποιμὴν θεᾶται αὐτάς σιωπηλῶς ἵνα μὴ ἀπο-
λέσῃ μηδὲν τόνον τοῦ ἔσματος, ὃν οἱ γλυκεῖς ζέφυροι
εἰς τὰς ἀκκᾶς αὐτοῦ ἐπιρρίπτουσι.

Ἴδου ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ λόφου ἕτερος ὀμηλιεῖς αἰπό-
λος, αὐλὸν ἐπίσης κρατῶν· ἵσταται ἀναμένων ὅπως
ἀθροισθῶσι περὶ αὐτόν αἱ πλάνητες αὐτοῦ μηκᾶδες
αἱ ὄρεοχαρεῖς, αἴτινες διασπεῖρονται ἐπὶ τῆς κλιτύος
καί σκιρτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀπορρωγάδων τοῦ λοφίσκου
πετρῶν.

— Χαίρει, Μύρων, φίλε ποιμὴν· τί βλέπεις ἐκεῖ
μακρῶν, κάτω τοῦ λόφου, ἐνῶ οἱ ἑαροτρεφεῖς ἀμνοὶ σου
πλανῶνται ἀμέριμνοι ἐγγὺς τῶν σχοίνων καί σκιρτῶ-
σι περὶ τὰς μητέρας αὐτῶν;

— Βλέπω μακρῶν τὸν λειοκύμονα βαρυρεῖτην
πόντον καί τοὺς δροσόνετας βράχους τῆς ἀκτῆς, τὰ
προσφιλῆ τῶν Ναϊάδων ἐνδιατήματα, ἀλλ' ὅ,τι ἔτι
μᾶλλον με ἠδύνει εἶναι ἢ θεᾶ τῶν ἐν τῇ κοιλάδι ὄρ-
χομένων καλλικόμων ποιμενίδων καί τῆς αἰδοῦ
αὐτῶν Λαμπετίας ἢ μελιχρὰ φωνή. Ἀγώμεν πρὸς
αὐτάς, αἰπόλε, καθίσωμεν ὑπὸ τὴν δρῶν παρὰ τὴν
λαμπετίαν, καί ἐκεῖ, ἀποθείς τὴν πῆραν, ψάλε ἐν
ἔσμα ἐξ ἐκείνων δι' ὧν τσοῦτω θέλγεις τοὺς ὀρεσι-
θίους ποιμένας καί τὰς ποιμενίδας τὰς φιλομενίδες·
αἱ δὲ αἰγῆς σου, μετὰ τῶν προβάτων μου ἀναμειγ-
μέναι, ὡς σκιρτῶσι παιδρῶς περίξ ἡμῶν ὑπὸ τὰ βλέμ-
ματά μου.

— Ἀδελφε Μύρων, ἀγώμεν· θά ψάλω τό ἔσμα
τῆς Δάφνης, τῆς νεαρᾶς Δάφνης, ἦν οἱ δρυμῶνες θα-
νοῦσαν ἐπένησαν.

— Χαίρετε, ποιμενίδες καλλιπάρειαι, ἀδελφαί
τῶν Δρυάδων Νυμφῶν· δέχεσθε ἄρα καί ἡμᾶς τοὺς
ἀφελῆς ποιμένας ἐν τῇ εὐσταλεί ἡμῶν χορείᾳ; ὁ αὐ-
λητῆς οὗτος αἰπόλος θά ψάλη τό ἔσμα τῆς Δάφνης,
τό κατακηλοῦν τὴν ἀκοήν.

— Προθύμως δεχόμεθα ἡμᾶς, ποιμένες ἀδελφοί,
καί μεθ' ἠδονῆς θ' ἀκούσωμεν τό χάριεν ἔσμα.

— Παρθένοι, καθίσατε περίξ ἐν κύκλῳ ἕνα κρήνητε
πᾶσαι περὶ τῆς ποιμενικῆς μου φῶδης.

Ἐν μέσῳ κρήνων θαλαρῶν ἐντὸς χλωρῶν κοιλάδων
ἢ νέα Δάφνη, ποιμενίς ἀγνή καθὼς ἐκεῖνα,
μετὰ πλειάδος ἔβαινε χιονοδῶν ἀμνάδων
κ' ἔγλα ὡς ἢ ἀνοιξίς καί ἔδρεπε τὰ κρήνα.

Ἄποταν λάμψη ἢ ἀγνή, ὅταν χρυσίξ ἢ ὄσις,
κ' φοῖβη ὅταν θεωρῆ τὴν φύτιν κοιμηθεῖσαν
καί τῶν Ηλιαδῶν ἢ ἀγνή ἠμῆγυρις ἐπίσης
δέν ἦσαν ὠραιότεραι αὐτῆς ποτέ, δέν ἦσαν.

Καί ἐπλανᾶτο εἰς χρυσοῦν ὄνειρον παραδείσου·
καί ἔλαμπε τό ὄμμα τῆς, τὰ χεῖλη ἐμειδίων·
ὡς ψάλλει εἴθυμον πτηνῶν ὑπὸ τὰς κυπαρίσσους
μὲ ἔσματα χαρμόσυνα διήρχετο τὸν βίον.

Ἄλλῃ ἀνέτειλεν ἀγνή ὠχρὰ καί τελλιμμένη
κ' ἢ Δάφνη ἐμαράνθη·
ἀτημελής ἢ κόμη τῆς ἔχθη λελυμένη
ἦν ἄστερνον ἄλλοτε τοῦ ἔαρος τὰ ἀνθη.

Καί ἢ μορφή τῆς ἢ νεαρὰ μειδίαμα δέν ἔχει·
δέν ἔχει πλέον τῆς ζωῆς τὰ θελγητρα ἐκεῖνα...
λάμπει τοῦ βῆκος θαλόν τό κύμα ὅταν τρέχῃ;
εἰδές ποτε μέσῳ νυκτὸς ἡλιακὴν ἀκτίνα;

Τὴν εἶδον καί τὴν ἔκλαυσαν αἱ Νύμφ' αἱ Ὀρειάδες·
κ' ἐκεῖ ὅπου γλοαζ' ἢ γῆ κ' εἰωδιξ ὁ ὄσμος,
αἱ ὄρφαναί τῆς ἔριφοι, αἱ ὄρφαναί ἀμνάδες
ἐβίλαζον πνεύμως...

Καί τὰ πτηνὰ πετόμενα δειλῶς ἐπὶ τῶν κλώνων,
« ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! » ἀνέκραζαν μὲ πόνον·
« ἀπέθανεν, ἀπέθανεν... » ἀνέκραζεν ἐπίσης
καί ἢ στονόσσα Ἰχώ ἐκεῖ παρὰ τὰς βρύσεις.

Ἰτέα τανυθειρος, τῆς ἐρημίας, κάρη,
τὴν βλέπει καί τὴν κᾶραν τῆς μεταλλοῦσα κύπτει
στενάζ' ἢ αὔρα πνέουσα ἐκεῖ ἀπὸ τὰ ὄρη
καί ἢ βροθὴ τὰ βῆδα τῆς τὰ ἠνθισμένα βίπτει.

Ἀκτίων χρυσᾶ δάκρυα τὴν νύκτα ἢ αἰλῆνη
ἀφθόνως μέσῳ τῆς σιγῆς ἐπάνω τῆς προχείει
καί με τὸν φλοῖθόν τῆς ὀρηναί ἢ κρυσταλλώδης κρήνη
ἧτις ἐγγύ; που βίει.

Πτηνὰ πετάμενα δειλῶς καί αὔραι περοφόροι,
σελήνης χρυσολάμπουσα, σιγολαλοῦσα κρήνη,
ἰτέα τανυθειρος, τῆς ἐρημίας κάρη,
ὀρηνήσατε, ὀρηνήσατε... ἀπέθανον ἐκεῖνη!

Ἄποταν φουρήξ ἢ πνοή ἢ κρύα τῶν χειμῶνων
καί σᾶς διώξῃ, ὡ πτηνὰ, ἢ βία τοῦ βορέα,
λαλεῖτε ἐτι ὀλιγοῦν ἐπὶ τῶν βράχων στόνον·
« ἀπέθανεν, ἀπέθανεν, ἢ Δάφνη ἢ ἀκμαία! »

Κῆ' ὅταν ἢ ἀνοιξίς φανῆ, τό χάριεν τῶν δρυμῶνων,
καί τὰ φυλλάματα ὀρεᾶ τὸ βῆμα τῶν ἐλαφῶν,
διὰ τοῦ ράμφους δρόψατε ροδιεῖς ἀνθοῦντα κλώνων
καί στεφανώσατε, πτηνὰ, τὸν κρυερὸν τῆς τάφου.

— Ὄρατον τό ἔσμα, καλλίφωνε αἰοδέ, καί ὄντως
κηλεῖ τὴν ἀκοήν, ἀλλ' ἰδὲ περίξ, τῶν ἀβρῶν ποιμενί-
δων οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ ἐπλήσθησαν μαργαρωδῶν δα-
κρῶν, ἢ ἔσπειρεν ἐπ' αὐτῶν ἢ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς
Δάφνης σου συγκίνησις. Οὐχί θρήνουσ, ἀλλὰ γέλωτας
ὄφειλες, φίλε αἰπόλε, νά ἐμπνεύσης αὐταῖς· ἀλλ' ἦδη
ἐγὼ θά τονίσω ἕτερον φῶδην, ἐν οὐχί κρείττονα, φαι-
δροτέραν ἡμῶς τῆς σῆς, ἧτις θά ἐπαναφέρῃ τό μειδία-
μα εἰς τὰς θεοειδέις τῶν παρθένων μορφᾶς· ἢ δὲ ἀρ-
γυρόπεζα Λαμπετία, ἀφ' οὗ διανεῖμῃ τὰ πλήρη ἀγνοῦ
γάλακτος κισσοστεφῆ κύπελλα ἢ ἦδη κρατεῖ, κρινάτω
τίς ἐξ ἡμῶν ἔψαλεν ἀμεινον.

Ἦ Μοῦσα τῶν ποιμένων, θεότης ἐφορᾶς μου,
νά ψάλω ἐμπνευσέ με τὰ θελγητρα τοῦ κόσμου.
Τὰ χεῖλη εἰς τό καθαρόν κισσοστεμμένον πῶμα
δρῶσιωμεν, ὡ φίλοι,
κί' ἢς ροδοβόφῃ τῆς ζωῆς τό ἠνθισμένον χρώμα
τὰς νεαρὰς μας παρσίας, τὰ νεαρὰ μας χεῖλη.

Ἄν θέλω πλούτη λάμποντα, δέν θέλω δόξαν, φίλοι·
αὐτὰ ὡς πέπλος ζοφερός ὁ φθόνος περιβάλλει·
εἰς τὴν ζωὴν προβαίνωμεν μὲ μειδιῶντα χεῖλη
κ' ἔστωσαν πλούτη μας ἀγνὰ τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

Ἡ Μοῦσα τῶν ποιμένων, θεότης τῶν λειμώνων,
τὴν κεφαλὴν μου στέφον με μύρτου χλωρῶν κλώνων.
Τί πρὸς ἐμὲ ἀν' ἰσχυρὸς ἔκοίω τὸνομά μου
ἐν μέσῳ ἀπηγούμενον τῶν ἀστικῶν τριόδων;
καθὼς ὁ Πάν ἀμείριμος πλανῶ τὰ βήματα μου
ἔπου μινύρ' ἢ ἀηδῶν. ἔπου γὰρ τὸ ρῖθον.

Τί πρὸς ἐμὲ μαρμαρυγαὶ μεγάλων χρυσοθύρων,
τί πρὸς ἐμὲ ἀδάμαντες, πορφύραι βασιλείων;
μ' ἀρκεῖ ἢ Φοίβη ἐν νυκτὶ, ὁ φάρος τῶν ὄνειρων,
μ' ἀρκεῖ τὸ φῶμα τῶν πτηνῶν, ἢ αὔρα τῶν ὀρίων.

Νὰ φάλλω ἔμπνεέ με, ὦ Μοῦσα, καὶ εἰνῶει,
ἔπου ἀνθοῦν τὰ ρόδα καὶ πρασινίξ' ἢ χλόη.
Εἰς τὴν λειμῶνα τῆς ζωῆς τρυφίσωμεν, ὦ νείαι'
ἢ Ἡθῆ, κόρη τοῦρανοῦ, με τῆσθε τῆς μετ' εἰνῶει.
καθὼς ὁ ρόαξ διαυγῆς ὁ βίος μας ἀεὶ εἶναι
κ' εἰς τὴν ψυχῆν μας τῆς χερσὶς ἢ ἀνοίξῃς ἀεὶ μέναι.

Σὲ, Μοῦσα τῶν ποιμένων, καὶ τάνθη τῶν λειμώνων,
ἀγνὸς ἐγὼ αἰπῶλος. ἐπιθυμῶ καὶ μόνου.

Μέσῳ ἀνθῶν πλανώμεθα με περριμένον πόδα
δέκην ψυχῶν ἐρατεινῶν καὶ περριμένον Ζεφύρων.

Τὰς σταφυλάς τρυφίσωμεν, συλλέξωμεν τὰ ρόδα
κ' εἰς τῆς ἀλώας ἡδονῆς μεθύσωμεν τὸ μέρου.

Καὶ ἀν' ὁ βίος μας βραχυεὶ ἐπὶ αὐτῆς τῆς σφαῖρας,
καὶ ἀν' φθαρεῖ αἱ καλλοαὶ ἀεὶ ψάλλω καὶ κηρύττω,
θαλλεῖ τὸ ἔαρ διαρκεῖς ἐκεῖ εἰς τοὺς αἰθέρας
ἔπου ἀνθεῖ Θεοῦ χαρὰ ζήτω τὸ ἔαρ ζήτω!

Ἡδὴ ἀπόνειμε τὸ ἀνήκον ἐκατέρω γέρας, Ἀχιμπε-
τρία περικαλλῆς.

Ἡ Μύρων, ἢ φωνή σου εἶναι ἡδύτερα τοῦ φλοι-
σθου τοῦ ρύκακος καὶ φαιδρῶτερα τοῦ τερετίσματος
τῶν χελιδόνων· ἀδελφρὰ ποιμενίδες, πλέξατε στέφανον
ἐκ σφριγγῶν μυσσινῶν καὶ δι' αὐτοῦ κοσμήσατε
τὴν κυματώσαν κόλπον του. Σὺ δέ, νέε αἰπῶλε, οὐ ἢ
χλυκεῖα μελίχχολος ἀνδρῆς ἔσπειρε πρότερον τὰ δά-
κρυα ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν, δέξαι στέμμα ἐξ ἵων
ἔπου ἀγνὰ ἐκρούπονται ὑπὸ τὴν χλόην καὶ ἀβρὰ
σταλάζουσι δρόσου δάκρυα.

Ἡ ἀρετὴς ποιμενικός βίος, βίος εὐγενῆς ἐν τῇ ἀ-
σπίλῳ ἀγνότητι σου, μεγαλοπρεπῆς ἐν τῇ ἀδουλώτῳ
φιλοσοφικῇ ἐλευθερίᾳ καὶ τῇ μετὰ τῆς ἀδμάστου
φύσεως συναδελφώσει σου, σὺ μόνος εἶσαι πιστὸν πως
ἀπαύγασμα τοῦ ἰδεώδους βίου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
ἀλλ' ὡς αἰγλήεν ὄνυξ ἐποχῆς μαμακρυσμένης, ἢ εἰκῶν
σου, δραπέτις εἰκῶν ἀνεφίκτου ἡμῶν ἠθικοῦ κάλλους,
ἐπὶ σμικρὸν μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ πρῶσταται· τα-
χέως δέ, ὡς πάντα τὰ φανταστικά ἀνείρητα, σθεν-
υμένη, καταλείπει αὐθις ἡμᾶς τοὺς τάλανας βροτούς,
τοὺς νέγους ἐσχατογενεῖς βλαστὰς τοῦ κεκμηκότος
ἡδὴ ἐκ τῆς ἀνεύου προχωγῆς γῆραιου προπῆτορος
Κρόνου, εἰς τὸν αὐτὸν πεγερὸν καὶ σκοτονεφῆ τῆς
πραγματικότητος ἠρίζαντα, εἰς τὰς αὐτὰς πνιγνὰς
ἀμύχλας τοῦ ἀναρού καὶ ὀλιστικῆς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν
βίου.

ΚΟΡΙΝΘΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΑΤΟΥ.

ΜΙΑ ΚΕΡΑΣΟΥΣ Ἡ ΔΥΟ;

Καί:
τούτων ἢ πρὸς Α ἢ ἢ πρὸς Δ·
ἢ ὑπὸ τοῦ Ξενοφώντος μνημονευομένη;

Ἐν τῇ προηγουμένη δημοσιουθεσίᾳ ἡμῶν διατρι-
βῇ ἀνεσκευάσαμεν χάριν ἄλλων προκλιθεόντες τὰ ὀλί-
γα τινὰ περὶ Κερασούτων τοῦ κ. Π. Κ. Παυλίδου καὶ καταδείξαμεν τὸ ἀσύστατον τῶν δημο-
σιουθεσιῶν τοῦ φίλου. Ἐν τῇ διατριβῇ ἡμῶν ἐκεῖνη
ὑπερῆχθημεν ἵνα δώμεν πέρας εἰς τὴν συζήτησιν
ταύτην, ἢν μὴ μόνον μονόστιχος σημειώσῃς ἐν τῇ
περὶ Εὐξείνου Πόντου μελέτῃ ἡμῶν προὐκά-
λεσεν, ἀποδεικνύοντες α') ὅτι δὲν ἢ πατὴρ ἡμεῶν
γράφοντες «δύο πόλεις ὑπὸ αὐτὸ ὄνομα, καὶ τού-
των ἢ πρὸς Α ἢ ὑπὸ τοῦ Ξενοφώντος μνημονευομέ-
νης», καὶ τοὶ τὸ ἀμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄν-
τας οὐδὲν, οἰόμεθα, θαυμαστόν, ἵνα αὐ-
τὴν τὴν Ξενοφώντιον ῥῆσιν μεταχειρισθῆμεθα· β')
ὅτι ἐν ἢ πατὴρ ἡμεῶν (φράσις ἀρεστὴ τῆς κ. Παυ-
λίδου), ἀπατήθημεν οὐκ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Πον-
τικῶν τοῦ μακαρίτου Τριανταφυλλίδου, ὅς εἰκάσει
ἢ βεβαίως ὁ κ. Παυλίδος οὐτὲ ὁ Στράβων ὀψά-
λονται.

Καὶ δὴ ἵνα μὴ μακρολογώμεν, ἐπὶ τὸ ἔργον.
Γράφοντες περὶ διπλῆς πόλεως, ἢν ἢ ἀρχαιοτέ-
ρα ἢ πρὸς Ἀνατολὰς εἶνε ἢ τοῦ Ξενοφώντος,
εἶχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ κοινῶς παρασημασθέντα ὑπὸ τῆς
Ἐπιστήμης καὶ τὴν ἀπὸ αἰῶνος τοῦλάχιστον ἐν ταύ-
τῃ κρατούσαν δόξαν, ἔκτος ἢν νῦν αἰετὶς ἐπὶ τόπου
ἔρευνα σοφῶν καὶ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ κίβριος ἐκόντων
ἀνδρῶν, ἐπιγραφαί, νομίσματα, τοῦἀνατολίου ἀπέφηνε
καὶ ψευδῆ τὴν ὑπάρχουσαν γνώμην καταδείξεν, ἔπειτα
ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀγνοοῦμεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ
μάθομεν.

Α') τὰ τοῦ Kiepert, λέγοντος ἐν ὑποσημείωσιν τρί-
τῃ τῆς 93 σελίδος τῆς Ἀρχαίας Γεωγραφίας
αὐτοῦ (Lohr. der alten Geographie) ἐπὶ λέγει τὰδε:
*Die oestliche, schon von Xenophon genannte, spater
verschwunden bis auf den Namen etc.* ὁ ἔστι μεθερμην-
ευόμενος: «Ἡ ἀνατολικὴ (Κερασούς) ὑπὸ τοῦ Ξε-
νοφώντος ἴδιον ὄνομαζομένη μεθύτερον ἀφανισθεῖσα
μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ὀνομασίας κτ.» Ἐν δὲ τῇ ἐ-
δάφει τῆς αὐτῆς σελίδος (93) λέγει *zwei Kirschenstille*
(= δύο Κερασούτες πόλεις) καὶ ὀλίγον κατωτέρω
Pharnaquia an der Stelle des westlichen Kerasus,
ἴτοι φ. ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς δυτικῆς Κερασούτος.

Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ μοναδικὸς καὶ διωθνὴς
χρτογράφος Kiepert καὶ ἐν νεώτερῳ περιληπτικῇ
ἐκδόσει τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος σελ. 44 ἢ § 59.

Β') Ἐν τῇ Reallexikon τῆς παισιγνώστου τοῦ Lühker
(ἐκδ. 5' 1882) καὶ χρησιμωτάτῳ ἔργῳ φέρονται δύο
πόλεις, die westliche (= δυτικὴ) εἶνε ἢ νῦν Κε-
ρασοῦς.

Γ') Ἐστηρίχθημεν γράφοντες τὴν ὑποσημείωσιν
ἐκεῖνην καὶ ἐπὶ χαρτῶν καὶ δὴ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χάρ-
του τοῦ Ἐλ λ ν ι σ μ ο θ κατὰ τὴν Ἐ. π. Χ. ἑκατον-
ταετηρίδα τοῦ ἐν τῇ γνωστῇ σειρῇ τῶν ὑπὸ τοῦ ἔθνι-
κοῦ εὐεργέτου κ. Ζαφειροπούλου ἐκδοθέντων. Ὁ ἀ-
πιστῶν ἀνελεξίτω τοῦτον καὶ συνομολογήσει τοῖς ὄψ'

ἡμῶν λεγομένοις καὶ δικαιῶσαι ἀπροκαλύπτως αὐτὰ
θὰ ἴδη δηλαδὴ, δύο πόλεις πρὸς Α. καὶ πρὸς Δ.

Δ') Ὁ τῆ ἐκδόσει τῆς Ἀναβάσεως τοῦ Ξε-
νοφώντος ὑπὸ τοῦ Vollbracht ἐπισημειωμένος χάρτης
ἔχει τὴν Κερασούτην παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα, πλη-
σιέστερον πρὸς αὐτὴν ὡς ἐκ τῆς τοῦ χάρτου
κλίμακος ἐξάγεται, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ περισημει-
ωμένος ἐκδότης τῆς Ἀναβάσεως τὴν Ἀνατο-
λικὴν Κερασούτην παραδέχεται ὡς τὴν ὑπὸ Ξενο-
φώντος μνημονευομένην. Τοῦτο εὐρύτερον ἀνεπι-
ξάμεν ἐν τῇ προηγουμένη διατριβῇ. (Ἐκδ. 8' 1886
— 1887).

Ε') Ἐν τῷ παναρίστῳ καὶ κλαδικῷ Ἀτλαντῇ
τῷ ἐκδοθέντι ὑπὸ Spruner-Mauke ἐν Πίν. ἀριθμὸς
XXVII, ἐν ᾧ περὶ Ἀλβανίας, Ἰσθμίας, Κολλιδίος,
Μεδοποταμίας, Βαθυλωνίας καὶ Ἀσσυρίας, σα-
φέστατα δείκνυνται δύο πόλεις πρὸς Δ., ὅψ' ἢν
γράφεται καὶ τὸ ὄνομα Pharnaquia, καὶ πρὸς Α., ἐν ᾧ
δεικνύεται καὶ ἡ ὁδὸς, δι' ἐπὶ τούτῳ γραμμῆς σημειου-
μένη, τῆς καθ' ὁδὸν τῶν μυρίων (10000) Χιλι-
ωνίων ἐκ Χιμίου. Græcorum). Ἐβδλ. πρὸς τούτῳ καὶ
πίνακα ἴπ' ἀριθ. XXV, εἰ βούλει.

ΣΤ') Ὁ κ. Mannert, οὐ ἢ πολῦτομος Geographie
der Griechen und Romer, καίπερ πρὸ 90 ἐτῶν τε-
τυπωμένη, διατηρεῖ ἐτι ἀπαρμειώτοτον τὸ κῆρος,
ἐψ' ᾧ καὶ κατέχομεν αὐτὴν, ἐν σελ. 383 τοῦ Βου μέ-
ρους τοῦ 5' τόμου ἄρκεται περὶ τοῦ θέματος τού-
του πραγματευόμενος μέχρι τῆς σελ. 389. Βεβαίως
δὲν δύναμεθα οἶτε τὸ γερμανικὸν κείμενον ἐνταῦθα
νὰ παραδῶμεν οἶτε ἐν μεταφράσει νὰ κορυφώσωμεν.
Τὸ συμπέρασμα τοῦ κλεινοῦ γεωγράφου εἶνε ὑπὲρ
ἡμῶν, ἢ δυτικὴ εἶνε ἢ Φαρνακία καὶ ἀνατολικὴ
das wahre Kerasus (= ἢ ἢ λ ν ο ἢ ἢ Κερασούς) . . .
παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα: sie war aber so unbedeutend
geworden, dass nur der Einheimische den Namen
des verfallenen Fleckens noch aufzufinden wusste,
ἴτοι (= ἢ πόλις) κατέστη τοσοῦτον ἀσή-
μαντος ὥστε μόνον ἐγχώριος ἀνὴρ ἠδύνατο τὸ
ὄνομα τῆς πεπτοικίας κώμης νὰ εὑρεθῇ. (σελ. 385).

Ζ') Ὁ πατὴρ τῆς νεωτέρας Γεωγραφικῆς Ἐπι-
στήμης κ. Ritter ἐν τῇ πολυτόμῳ αὐτοῦ Γεωγραφίᾳ
Τομ. Θ' μέρ. Α'. πραγματευόμενος περὶ Κερα-
σοῦτος, Φαρνακίας κτ. ἐν σελ. 834 μέχρι 839 ἀ-
ποδίδει εὐχαριστίας τῷ πρὸ αὐτοῦ ἀμείψαντι Mau-
nerl, διότι ἐπισημείωσε τὴν πλημμελῆ γνώμην καὶ
σύγχυσιν τινῶν περὶ τῆς Ξενοφώντιου Κερασούτος.
λέγει δὲ ἐν σελ. 834 τὰδε «Die irrige Ansicht, diese
Pharnaquia für die oestliche Kerasus bei Xenophon
zu halten - halte schon Mannert berichtigt - τουτέστι.
= τὴν ἐσφάλα μὲν ν ν θεωρίαν τοῦ τὴν Φαρνακίαν
ταύτην ὡς τὴν ἀνατολικὴν Κερασούτην τὴν πα-
ρὰ Ξενοφῶντι ἐκλαμβάνειν . . . αὐτὸ ὁ Mannert ἐπι-
νώρωσε ν.»

Η') Ὁ L. Buerschuer ἐν τῇ Ἀποικισίᾳ τῶν
Μιλυσίων ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ (1885),
μελέτῃ δυστυχῶς ἡμιτελεῖ ἀπομεινάσῃ, κατὰ τὸ σύ-
στημα τοῦ συγγραφέως τούτου, ἢν ἐπίτηδες νεοστὶ

1) Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ ἀπὸ τῶν συγγραφέων ἐξέδωκε νῦν
ἔργον αὐτοῦ «Ἡ Ἰωνικὴ Σάμος μετὰ χάρτου, ἀλλ' ἢ
μόνον τὸ ἄν μέρι: ἐπισημειώμεν ὡς ὑπόκειται ὅτι ἐργαθῆ-
σεται καὶ διὰ τὸ Βον, διότι εἶνε μόνος κατάλληλος. Ἀχιμ-

ἐκομισθῆθα, γράφει ἐν σελ. 65 Kerasus: Letztere
ist diejenige welche oestlich von der zweiten Kerasus
(= Pharnaquia) lag. ὁ δὲ ἀνατολικὴν Κερα-
σοῦς εἶνε ἐκεῖνη, ἢ τις ἀνατολικῆς τῆς δευ-
τέρας Κερασούτος (= Φαρνακίας) εἶκοτος, καὶ πα-
ρακατιῶν ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ὅτι «τὸ ὄνομα τῆς ἀνα-
τολικῆς Κερασούτος ἐξηφανίσθη κτ.» Ἐν τῷ τῇ
πραγματείᾳ ταύτῃ προσηρητημένῳ γεωγραφικῷ πίνακι
ταῦτὰ διδάσκονται.

Θ') Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς καὶ γεωλόγος Hamilton
περιοδεύσας τὸν Πόντον ἐν ταῖς Researches in Asia
minor, τόμ. 5 ὅο, διαγράψιδι λέγει ὅτι ἢ ἢ ν ὄ ν Κερα-
σοῦς δὲν εἶνε ἢ τοῦ Ξενοφώντος. Δυστυ-
χῶς τὸ βιβλίον μεταφρασθὲν καὶ γερμανιστὶ οὐκ ἔχο-
μεν ἵνα ἐπ' ἀκριβῆς καὶ τὴν ἀγγλικὴν ἑρμῆν καὶ πα-
ραπομπὴν δηλώσωμεν. Καὶ ἄλλοι περιηγηταὶ τὴν
αὐτὴν ἀποφαίνονται γνώμην.

Ι') Τοῖς ἄνω ἐπισυνάπτωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ
ἡμετέρου λογιωτάτου φίλου κ. Π. Καραλίδου, ἀνδρὸς
καταλλήλου περὶ τοιαύτας ζητήσεις, ὅστις ἐιδοῦς
τὰ περὶ τῆς Μ. Ἀσίας βιβλία τοῦ Στράβωνος κατ'
ἐντολίην τοῦ μακαρίτου Π. Παυλίδου ἐν ὑποσημείωσιν
2 τῆς 32 σελίδος ἀναφέρει . . . εἶνε διάφορος
τῆς ἐπὶ τοῦ Ξενοφώντος. . . παρὰ τὴν
Τραπεζοῦντα μνημονευομένης ὀμωνύ-
μου πόλεως.

Ὁ κ. Παυλίδος, ὁ ἄλλων ἱατρῶν, ὁ συμβουλευτῶν
νὰ ἔχουσι οἱ γράφοντες πλεοπέρας πηγὰς, δὲν
ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ τὴν τελευταίαν ταύτην
ὑπ' ὄψιν; ὡστε ἀντιτρέψωμεν τὴν ὑπ' αὐτοῦ διδο-
μένην συμβουλήν «Ταῦτα γράφοντες δὲν σκοποῦμεν
νὰ μειώσωμεν τὸν ζήλον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ φιλι-
στορος συγγραφέως ἐλλογίμου κ. Β. Μυστακίδου
ἀλλὰ νὰ δώσωμεν νύξιν τοῖς τὴν πάτριον ἡμῶν
ἱστορίαν ἀναδιψοῦσιν ὅπως μετὰ πλεοντέρας πηγῶν
ἐπιχειρήσῃ τὴν σύνταξιν τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν
πονημάτων αὐτῷ τῷ κ. Παυλίδῳ.

Ὁ δεύτερος λοιπὸν ἀστόχησε τοῦ ὀρθοῦ,
ἢ μὲν ἢ ὁ κ. Παυλίδος; Κρανάτωσαν οἱ ἀνα-
γνώσται καὶ οἱ φίλοι Κερασούτιοι, χάριν τῶν ὀσίων
ἀκαδημαϊκῶς ὄλων καὶ προχείρως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς
ἐγράψαμεν τὰνωτέρω. Πρὸς τούτοις δηλοῦμεν ὅτι
καὶ ἐτέρας πηγὰς γινώσκουμεν οὐκ ὀλίγας καὶ μά-
λοστα ἀνδρῶν σπουδαίων ἐν ταῖς ἐπιστήμῃς, οἵτι-
νες ἀφεύκτως τὴν ὄψ' ἡμῶν ἐξενεχθεῖσαν γνώμην
διὰ τῶν αὐτοῖς συγγεγραμμένων ὑποστηρίζουσι.
Ἀλλὰ ποῦ τὰ βιβλία ταῦτα εὐρεθίσονται; Ἐβῆμεν
ἔτοιμοι νὰ υποδείξωμεν ταῦτα εἰν καὶ τοῦτο ζητη-
θῇ. Ὅπωςδὲποτε τὸ ζήτημα ὑπ' ἀμφοτέρω αὐτοῦ
τὰς ὄψεις λέλυται ἢ πρὸς Ἀνατολὰς Κερα-
σοῦς εἶνε ἢ ὑπὸ τοῦ Ξενοφώντος μνημο-
νευομένη, καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπάρχει καὶ ἐτέ-
ρα πρὸς Δυσμὰς, ἢ Φαρνακία καὶ νῦν Κερασούς.

Σφάλλονται τοσοῦτοι ἀνδρες μεγαλόνομοι ἐν τῇ
ἐπιστήμῃ καὶ ὁ Στράβων, ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Παυλίδου
ἀποκαρτετόμενος ἐν τῇ ζητήσῃ ταύτῃ; τότε ἔε
σφαλλώμεθα μετ' αὐτῶν καὶ ἡμεῖς οἱ οὐδὲ τὸν ἡμῶν-

ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ συστήσωμεν τὴν μελέτην τῇ φιλοσο-
φικῇ τῆς Σάμου ἱστοριογράφῳ κ. Σταματιᾷδῃ, ἀρμο-
διωτάτῳ περὶ τὰ ταῦτα ἀνδρῆ.

τα τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ δυνάμε-
νοι γὰ λυόμενοι.

Ταῦτα λίαν ἀρκετὰ καὶ καλὰ. Ἄλλοις δέδονται τὰ
πλείονα καὶ καλλίονα. ἂν δὲ ὅμως καὶ ἡμεῖς
οὐκ ἐν πείθῃ τὴν κεραμεῖαν ἐμάθομεν.

Ἐγράφημεν ἐν Ἐπικρήνῃ τοῦ Βοσπόρου,
τῇ 20 ἰανουαρίου 1893.

Β. Α. ΜΥΣΤΑΚΙΑΝΣ.

ΟΥΓΓΡΟΙ ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ

Μολονότι τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ γνωστὰ πλάνητα φύλα
στεροῦνται αὐθεντικῆς ἱστορίας ἢ καὶ ἀκριβῶς βασί-
μων παραδόσεων περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν καταγωγῆς,
ὅμως ἐλαχίστη ἢ καὶ οὐδεμία ἴδην ὑπάρχει ἀμφιβο-
λία ὅτι ἀρχικῶς ἦσαν Ἰθαγενεῖ τῆς Ἰνδουσίας καὶ οὐχί
τῆς Αἰγύπτου, ὡς συχνάκις πιστεύεται. Ἡ ὑπόθεσις
αὕτη κάλλιστα ὑποστηρίζεται τῇ συγκρίσει τῆς Ἰν-
δοστανικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθιγγάνων ὁμιλουμέ-
νης γλώσσης. Ἡ λέξις *χιών π. χ.* παρὰ τοῖς Ἰν-
δοῖς (Hindustani) λέγεται *himma* καὶ παρ' Ἀθιγγά-
νοις *him* καὶ ἡ λέξις *φ ο ρ ε ὑ ς* παρὰ τοῖς πρώτοις
λέγεται *laya*, παρὰ δὲ τοῖς δευτέροις *lei*, ἐπομένως
παρ' ἀμφότεροις ταῖς γλώσσαις ἡ λέξις *Himalaya* (τὰ
Ἰμαλαῖα) σημαίνει τὸν «φέρωντα τὴν χιόνα». Καὶ
ἄλλα παραδείγματα ἀδύνατο πρὸς τοῦτοισι νὰ προ-
σαχθῶσι· τανῦν δὲ γενικῶς εἶναι ἀποδεκτὸν ὅτι οἱ
Ἀθιγγανοὶ ἦσαν ἀρχικῶς κάτοικοι τῶν κλιτύων τῶν
Ἰμαλαίων ὄρων, ἢ πρῶτα δ' ἐμφάνισις αὐτῶν ἐν
Εὐρώπῃ δύνανται νὰ ὀρισθῇ ἢ μᾶλλον νὰ σημειωθῇ
ὡς γενομένη κατὰ τὸ 1417. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι κα-
λοῦνται *γ ὕ ψ τ ο ι* (*girls*) τὸ ἐπὶ μακρὸν δίκην
γρίφου τοῦς φιλοσόφους ἐπασχολήσαν—καὶ τὸ ὅποιον
φανερῶς εἶναι παραφθορὰ τῆς λέξεως *Αἰγύπτου ς*
ἢ Αἰγύπτιος (*Egypti, Egyptian*), δύνανται ν' ανα-
ζητηθῇ ἐν τῇ ἐμφανίσει ἰδιαιτέρως τινὸς ὁμάδος τῆς
ἀπειρογράφτου ταύτης φυλῆς, τῆς ἐλθοῦσης εἰς Εὐ-
ρώπην κατὰ τὸ 1417—18, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν *Μι-
χαήλ τινος*, δουκὸς τῆς «Βαλδουνοῦ Αἰγύπτου». Ὑ-
ποτίθεται ὅτι οὗτοι ἐδιώχθησαν ἐξ Ἰνδῶν κατὰ τὴν
περίοδον μὲς τῶν ἀρχαιότερων εἰσοδῶν τῶν Μωα-
μεθανῶν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην· καὶ μολονότι μέχρι
τῆς ἀρχῆς τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος οὐδὲν περὶ
αὐτῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένει ἠκούετο, οὐκ ἴκτον ὁ-
μως ἀριστοῦσα ὑπάρχει μαρτυρία περὶ τῆς ὑπάρξεως
αὐτῶν κατὰ μικρὰς διεσπαρμέναις κοινότησιν. Τοῦ-
του ἐνεκα πιθανῶς ἀπεδόθησαν αὐτοῖς διάφορα ὀνό-

ματα, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐν
αἷς οὗτοι, τοῦ χρόνου προϊόντος, ἐνεφανίζοντο.

Οὕτω *Βοημοὶ* (*Bohemians*) ἐν Γαλλίᾳ ἐκλήθη-
σαν, ἐπειδὴ ἡ πρώτη αὐτῶν μοῖρα ἐκ Βοημίας ἐμ-
μέσως αὐτοῖς ἐμνήσθη τὸ 1427, ὅτε, παρουσιασθέν-
τες οὗτοι πρὸ τῶν θυρῶν τῶν Παρισίων, ἀπέτυχον
τοῦ νὰ γείνωσι δεκτοί· διέμειναν δὲ ἐν τῷ παρεκκλι-
δίῳ τοῦ ἁγίου Διονυσίου. Ὡς μὴ θέλοντες δὲ νὰ
συνάπτωσιν ἐπιμίσθια μετὰ ξένου αὐτοῖς λαοῦ ἐπα-
νομιάζθησαν πέραν τοῦ πορθμοῦ διὰ τῆς προανα-
μίας *cajon* (ἀκρινώνοντοι). Παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς κα-
λοῦνται *Gitanos* καὶ παρὰ Πορτογάλλοις *Cigano*,
ἀμφότερων τῶν λέξεων προερχομένων ἐκ παραφθορῆς
τοῦ *Zingane* (Τσίγκανοί) ἢ *Τσίγγικανέ* ἐν
Τουρκίᾳ, ὅπου ἐκλήθησαν οὕτω ἀπὸ φυλῆς ἰψίστα-
μένης εἰσέτι παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ἰνδοῦ. Τὰ τέκνα
ταῦτα τῆς φύσεως, πάσης μὲν τὰς χώρας κατοικοῦν-
τα εἰς οὐδεμίαν δὲ ὡς Ἰθαγενεῖ ἀνήκοντα, ἀποκα-
λοῦσιν αὐτὰ *Ρ ο μ ῖ ἄ ν ο ς* (*Romany*). Πρὶν ἢ ὁ
Γεώργιος Βιρρῶν παρῴσθη πληροφορίας τινὰς ὡς
πρὸς τὰ ἴδη καὶ τὰς διαλέκτους τῶν πλανητῶν τού-
των, ἐπιστάτετο ὅτι ἡ γλώσσα αὐτῶν ἦτο ἀπλῶς
ἀσυνάρτητος πρῶτα παυδῶν τῶν τῆς ἰψηλοῦ γλωσ-
σῶν, συνιστάμενον ἐξ ἀνατροπῶν καὶ μεταστροφῶν
διαφόρων λέξεων καὶ χυδαίων ἐκφράσεων. Ἡραδύτερον
ὅμως τὸ τοιοῦτον ἀπεδείχθη ἐσφαλμένον.

Ἐν πλείστοις τῶν χωρῶν οἱ Ἀθιγγανοὶ εἰσὶν ἀ-
νεκτοὶ ὡς μὴ δυναμένον τῶν κατοίκων ν' ἀλλά-
γῳσι τούτων εὐχερῶς, ἐν Οὐγγαρίᾳ ὅμως, ἂν μὴ
ἀνοικτοῖς ταῖς ἀγκύλαις ἐτυχον πρῶτα ὑποδοχῆς,
ἀπέθυσαν, κατόπιν μακρὰς διαμονῆς ἐν τῇ χώρῃ,
(ἐὰν δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τοὺς νομάδας τούτους
ὡς μονίμως ἐν χώρῃ τινὶ διαμένοντας), ἀνεγνωρισμέ-
νον καὶ σπουδαιώτατον μέλημα στοιχείου τῆς χώρας
ταύτης καὶ περὶ τούτων ἰδίως, τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ Ἀθιγ-
γάνων, τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ἠθῶν αὐτῶν ἔσται
ἡμῖν ἀναθήνα ὁ λόγος. Ἐκείνος ὅστις πρῶτος ἐγνώ-
ρισεν ἡμῖν τοὺς τῆς χώρας αὐτοῦ Ἀθιγγάνους μετὰ
τῶν θαυμασίων αὐτῶν μουσικῶν πλεονακτημάτων
ἦτο ὁ μέγας μουσικὸς φραγκικός *Λίζτ* (*Franz Liszt*).
Ὡς ὁ ἴδιος ἐμολόγησεν, ἐκείνο τὸ ὅποιον το-
σοῦτον ἀριόνηλον ἔσχεν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ ἴψους,
ὅπερ οὗτος ἀπεδέξατο καὶ ὅπερ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν
τῆς ἀναδειξάσης αὐτὸν μεγαλοφυΐας συνετέλεσεν,
ἦτο ἡ ἐπιρροή αὐτῶν. Εἰς ἀμοιβὴν, οὕτως εἰπεῖν,
ἔγραψεν οὗτος τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῷ
λαοῦ, περιέθηκεν ἑκατοντάδας ἡμερίτων, ζωγραφούν-
των τὸν βίον καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῶν, ὅψ' ὅταν
ὑψίστανται μορφαὶ καὶ ὡς παρὰ κοινταῖς περιγρά-
φεται, περιλαμβάνει καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Λεγάν γραφεῖσαν
μεγαλοπρεπεῖ αὐτῶν εἰκόνα τοῦς τρεῖς Τσιγγάνους.

Ἡ τῶν Ἀθιγγάνων μουσικὴ ἀποτελεῖ ἀκέραιον μέρος
ὄλουθρου τῆς ἐθνικῆς οὐγγρικῆς ὑπάρξεως, οὐδέ-
ποτε δ' ἐλλείπει ἐξ οἰαδήποτε ἑορτικῆς ἢ τελετικῆς
αὐτῶν, καθόσον μάλιστα τοσαύτης αὐτῆς ἔτυχεν ἀ-
ναπτύξεως, ὅσπερ ἀξιοῦσιν αὐτὴν ὡς τὸ εἰδικώτερον
αὐτῶν προνόμιον οἱ Οὐγγροὶ. Τοῦτο ἀναμφιβόλως
προήλθεν ἐκ τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τὸν πλάνητα
τούτων λαὸν πολιτείας τῶν Οὐγγρῶν, ὅστινες στενώ-
τερον ἢ πᾶν ἄλλο ἔθνος μετ' αὐτῶν συνεδέθησαν,
ἀποδεξάμενοι τὴν μουσικὴν αὐτῶν μετ' αὐτοθυσίας

ἴδως, καθόσον εἰς γνήσιον Μαγυρῶν ἢ ἀθιγγανικὴ
μουσικὴ θὰ φαίνεται ἐξήπιντος, ὡς ὑπολειπομένη
μᾶλλον τὴν ἁρμονίαν. Φυσικῶς οἱ Ἀθιγγανοὶ ἔδωκαν
δὲ αἱ οὐγγρικαὶ μελωδίαι ἀποτελοῦσι πλουσίαν καὶ
εὐμετάτρεπτον ἕλαν διὰ τὰ ἐκ προχείρου μουσικὰ
τῶν Ἀθιγγάνων συνθέματα. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ὁ-
μως μόνον πάντοτε κτήμα τῶν Ἀθιγγάνων—οὗτοι
ἰδιοποιεῖν ταῦτα ὡς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀρχικῆς
κρίσεως καὶ ὡς ἴδια τῶν Ἀθιγγάνων διὰ παντός θὰ
μείνωσιν. Ἀναμφιβόλως ἡ μουσικὴ παρ' αὐτοῖς ἀ-
ποτελεῖ εἶδος στεγασμένου καὶ καταλήματος τῶν αἰ-
σθημάτων αὐτῶν, προξενούσα, οὕτως εἰπεῖν, ἐξοι-
κειωσιν πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν τοιοῦτου ἀστέ-
γου λαοῦ, τοῦ ἐν τοιαύτῃ εὐρισκομένου στεγρῆσαι
ἄλλης παρηγορίας καὶ θρησκείας. Ὅ,τι παρ' ἄλλοις
ἔθνεσιν εἶναι ὁ μῦθος καὶ ἡ ποίησις, τοῦτ' αὐτὸ εἶ-
ναι ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς Ἀθιγγάνοις· εἶναι διὰ τὴν
ἐθνικὴν αὐτῶν ἐποποιίαν, ἐν ἣ ἡ ἱστορία τῆς φυλῆς
αὐτῶν ἐκτυλίσσεται, αἱ ἐποχαὶ τῶν παθημάτων αὐ-
τῶν, ἡ ἀδικίως ἐν φαιδρότητι ἀνανέωσις τοῦ βίου
αὐτῶν ἐν τῇ τῆς φύσεως πηγῇ, ἡ ὑπερφάνεια, ἡ
ἐλπίς, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ σύνολον τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῶν
βίου, τῆς ἐξωτερικῆς καὶ μεταβλητικῆς αὐτῶν ὑπάρ-
ξεως. Μέχρι τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος οἱ Ἀθιγγανοὶ
ἦσαν παλαιοὶ ἄνθρωποι ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ ἀναφέρονται παρ'
ἱστορικοῖς ὡς διάσημοι μουσικοὶ· καὶ δὴ κατὰ τὴν
14' ἑκατονταετηρίδα οὗτοι ἀπέθυσαν ἀπαραίτητον
τμήμα τῶν ἐθνικῶν πανηγύρων καὶ πολυπληθῶν
ἑορτῶν. Κατὰ τὸ 1550 ὑπῆρχεν ἄριστος μουσουργὸς
Κάθριαν ὀνόματι, ὃς πολλὴν ἐκτίσαστο ὑπόληψιν καὶ
πλοῦτον, παίξων τὴν βάρβιτον. Δυσχερὲς θὰ ἦτο νὰ
καθορίσωμεν τὸν χρόνον, καθ' ὃν οὗτος τὸ πρῶτον
ἐκρήσαντο τῷ κυριώτερῳ αὐτῶν μονοδικῷ ὄργανῳ,
τῇ βάρβιτῳ ἢ 11' ἑκατονταετηρίδος ὁμοσύνετο ὑ-
πῆρχεν ἡ ἐπισσημότερα ἐποχὴ τῆς καταπλακτικῆς ἐπι-
τυχίας αὐτῶν ἐν τῇ τέχνῃ, ὅτε ἔτυχον ἐπαίνων καὶ
διακριτικῶν τιμῶν, ἵνατα ὑπολειπομένων τῶν βρα-
δύτερον ἐπιδειχθειῶν παραπληθῶν ἐνδείξεων τιμῆς
πρὸς τὴν ἀριστοτέχνην Παγκανίην (*Paganini*). Ἐὰν
λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἐξοχώτερον τῶν Ἀθιγγάνων
μουσικῶν, *Μιχαήλ Βαρὼν* (*Michel Baron*), παρατη-
ροῦμεν, ὅτι οὗτος ἐκλήθη ὁ Ὁμφεὺς τῆς Οὐγγα-
ρίας. Οὗτος ὑπῆρχεν ὁ νικητὴς ἐν ἀγῶνι τῶν δάδε-
κα ἀρίστων τοῦ κόσμου βάρβιτιστῶν, ἂν διαγογῶν-
σαν οἱ πρόκριτοι καὶ πλοῦτοι πάτρονες τῶν μουσι-
κῶν τούτων. Τὸ ἀπλοῦν γεγονός τῆς διοργανώσεως
τοῦ ἀγῶνος τούτου, ἀρκεῖ ἐμφαντικῶς νὰ καταδείξῃ
τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἡμαθίου τούτου καὶ ἀντα-
γωνιστοῦ ἐν τῇ μουσικῇ λαοῦ. Κατὰ τὸ 1772 ἡ Σίγ-
κα Πόννα ἦτο ἡ πρωταγωνιστοῦσα μουσουργός. Πα-
ρὰ τὴν σμικρὰν ἀσχημίαν εἶχε λίαν εὐάρεστον ἐξω-
τερικὸν καὶ δικρινετο ἐπὶ καλοῖς τρόποις, λεπτότητι
καὶ χρηστότητι, κατοικοῦσα, διαρισθῶντος τοῦλάχισ-
τον τοῦ δριμυτέρου τοῦ χειμῶνος μέρους, ἐν καλῇ
καὶ στερεῇ οἰκίᾳ, θεωρεῖσθαι αὐτῇ παρὰ τῶν θαυμα-
στῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτῆς ταλάντοι. Ὁ θάνα-
τος αὐτῆς γενικῶς ἐθρηνήθη, ἐξαρχεῖς δι' ἐξυμνήσεως
τῆς ἐν τῇ μουσικῇ ἐμπειρίας καὶ ἰκανότητος αὐτῆς.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κατὰ τὸν δημοσιευθέντα ἐσχάτως μετεωρολογικὸν πίνακα
τοῦ ἔτους 1892, αἱ ἄκραι θερμοκρασίαι, διὰ τε τὴν Εὐρώ-
πην καὶ τὴν βορειοδυτικὴν Ἀφρικὴν, κατὰ χρονολογίαν
τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἦσαν αἱ ἑξῆς :

Ἄκραι θερμοκρασίαι

Μήνας.	Ταπεινοτάτη.	Υψηλότετη.
Ἰανουάρ.	-380, ἐν Μόσχῃ, τὴν 27.	260, ἐν Ἀλγερίῃ, τὴν 12.
Φεβρουάρ.	-290, ἐν Κιοπίο, ¹ τὴν 17.	260, ἐν Βίσκρα, ² τὴν 19· ἐν Ἀλγερίῃ, τὴν 21.
Μάρτιος	-300, ἐν Ἀρχαγγέλω, τὴν 2.	300, ἐν Βίσκρα, τὴν 21. τὴν 26 καὶ 27.
Ἀπρίλιος	-210, ἐν Ηαπαράνδᾳ, ³ τὴν 17.	320, ἐν Καρ Βόαρ, ⁴ τὴν 24 καὶ 25.
Μαῖος	-160, ἐν Pic du Midi, ⁵ τὴν 1.	410, ἐν Αὐμαλε, ⁶ τὴν 22.
Ἰούνιος	-50, ἐν Pic du Midi, τὴν 16 καὶ 17.	470, ἐν Βίσκρα, τὴν 26.
Ἰούλιος	-70, ἐν Pic du Midi, τὴν 21.	490, ἐν Βίσκρα, τὴν 21· ἐν Τόνει, τὴν 29.
Αὐγούστ.	-50, ἐν Pic du Midi, τὴν 25.	460, ἐν Βίσκρα, τὴν 2.
Σεπτέμβ.	-80, ἐν Pic du Midi, τὴν 5.	460, ἐν Βίσκρα, τὴν 4.
Ὀκτώβρ.	-180, ἐν Ηαπαράνδᾳ, τὴν 27.	390, ἐν Βίσκρα, τὴν 1.
Νοέμβρ.	200, ἐν Μόσχῃ, τὴν 27· ἐν Ηερμανστάτ ⁷ , τὴν 29.	290, ἐν Παλάρμω, τὴν 1· ἐν Βίσκρα, τὴν 2.
Δεκεμβρ.	-350, ἐν Ἀρχαγγέλω, τὴν 31.	230, ἐν Ἀλγερίῃ, τὴν 3.

Περὶ μετεωρολογίας δὲ ὄντος τοῦ λόγου, σημειοῦμεθα ὅτι
ὁ παρ' ἡμῶν ἐπ' ὀλίγηρον μῆνα παρατεινόμενος δριμύς
χειμῶν εἶνε γενικῶς καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, συναδεύετο
δὲ ἐν ταῖς βορείαις χώραις τῆς Εὐρώπης ὑπὸ ἐκτάκτων βα-
ρομετρικῶν ἐξάρσεων ὡς καὶ ὑπὸ ἐκτάκτων ἀσυμφωνιῶν τῆς
ἐντάσεως τῆς βαρομετρικῆς πιέσεως πρὸς τὰς διαφόρους τῆς
μέσης θερμοκρασίας. Πρὸς κατανόησιν τοῦ τελευταίου τούτου,
ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐνῶ συνήθως, τὸν χειμῶνα, εἰς θερ-
μοκρασίαν κατωτέρην τῆς μέσης ἀντιστοιχεῖ ἀνύψωσις τῆς
βαρομετρικῆς στήλης, εἰς θερμοκρασίαν δὲ ἀνωτέραν τῆς μέ-
σης ἀντιστοιχεῖ ταπεινώσις τῆς βαρομετρικῆς στήλης, κατὰ
τὴν ὑπὸ τοῦ Δελτίου τοῦ μετεωρολογικοῦ Γραφείου (*Bureau
météorologique*) δημοσιευθέντα πίνακα τῶν βαρομετρικῶν
καὶ θερμομετρικῶν ὑψῶν, ἀπὸ τῆς 14)26 δεκεμβρίου 1892
μέχρι τῆς 21)2 ἰανουαρίου τοῦ 1893 παρατηρήθη τοῦναν-

- 1) Ἐν Φινλανδίᾳ.
- 2) Ἐν Κωνσταντινῇ.
- 3) Ἐν Αλαπονίᾳ, εἰς τὸν βυθὸν τοῦ Βοθνικοῦ κόλπου.
- 4) Ἀκρατίριον παρὰ τὴν *Perpignan* (Περπιναί).
- 5) Ἐν τῷ Γαλλικῷ νομῷ *Hautes Pyrenées* (ὕψ. 2877 μ.).
- 6) Παρὰ τὴν *Neuchâtel*, ἐν τῷ Γαλλικῷ νομῷ *Saône-
Inférieure*.
- 7) Ἐν Τρανουλιανίᾳ.

1) Σὺν τῇ περὶ *Κερασούτων* ἐρευνῇ ὑπάρχουσιν
ἔτι μικραὶ μὲν ἀλλὰ νύστιμοι ζητήσεις, ὅσον τὸ περὶ τῆς
μεταφορῆς τῶν κερασιῶν ὑπὸ τοῦ Ἄουκίλλου εἰς *Βώμηνην*,
τὸ περὶ ὀνόματος τοῦ καρποῦ, τοῦ ὀνόματος τῆς *Φαρνα-
κείας* κ.λ. Ἄλλ' ἄλλοις ταῦτα ἐπαρξίμεν. Διότι καιρὸν
δὲν ἔχομεν περὶ τοιαύτας ἀσυχίας νὰ διατρέθωμεν, καίπερ
σφόδρα ταύταις φιληθῶντες. Σημειώσω ἡμῖν ὅτι ὁ Τουρ-
πελόρι ἐν τῷ 17. τόμῳ τῆς *Περικλήσεως* αὐτοῦ ἐν
Ἄνατολῇ, ἔχει καὶ τὴν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταε-
τηρικὴν εἰκόνα τῆς πόλεως σ. 146 κλ. κλ.

τόν τούτου, ήτοι ανύψωσις μὲν τῆς βαρομετρικῆς στήλης (4)16 μέχρις 6)18 δεκεμβρίου 1891) μετὰ θερμοκρασίας ανωτέρας τῆς μέσης, ταπεινώσις δὲ τῆς βαρομετρικῆς στήλης (4)23 μέχρι 4)26 δεκεμβρίου 1892, καὶ 17)29 δεκεμβρίου 1892 μέχρις 21)2 ιανουαρίου 1893) μετὰ θερμοκρασίας κατωτέρας τῆς μέσης.

Ἐπίσης σημειοῦται ὅτι τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ καὶ ἔλην τὴν νότιον Γαλλίαν, αἱ δὲ ἡμέραι τῆς 21)2 καὶ 22)3 ιανουαρίου ἦσαν ψυχρόταται δι' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ὅτι ἡ ἐν Γαλλίᾳ παρατηρηθεῖσα ταπεινοτάτη θερμοκρασία, τὴν 22)3 ιανουαρίου, ἦτο—16,5 ἐν Belfort (ἐν τῇ Μεσημβριανατολικῇ Γαλλίᾳ), ὅτι δὲ ἡ ταπεινοτάτη θερμοκρασία τῶν ὑψηλῶν σταθμῶν, ἦτο —27,0, τὴν 29)3 ιανουαρίου, ἐν Rio du Midi.

Ἐπίσης σημειοῦται ὅτι ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. ὅτι ἕνεκα τούτου τὸ κατὰστρωμα ἀπάντων σχεδὸν τῶν διαπλευσάντων κούρων πλοίων ἐκαλύφθη ὑπὸ παχέας στρώματος πάγου, ἰσως δὲ ἡ σπουδαία αὕτη τοῦ Ἀτλαντικοῦ κατὰψυξις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀνωτέρω σημειωθείσαν κατὰπτωσιν τῆς θερμοκρασίας, συμπίπτουσαν μετὰ τῶν χαμηλῶν βαρομετρικῶν πίεσεων.

Αἱ δὲ ἀσυνήθεις βαρομετρικαὶ ἑξάρσεις συνίθησαν τὰς αὐτὰς περίπου ἡμέρας εἰς τὰς βορείους χώρας τῆς Ἑυρώπης. Οὕτω τὸ ὕψος τῆς βαρομετρικῆς στήλης ἦτο, ἐν Ἀργεντινῇ, τὴν 21)2 ιανουαρίου, 0,792 μ., τὴν δὲ 22)3 ιανουαρίου 0,794 μ., ἐν Μόσχᾳ δὲ, τὴν 23)4 καὶ 24)5 ιανουαρίου τὸ βαρομετρον ἀνῆλθεν ἐπίσης εἰς 0,794 μ.

Κατὰ δὲ τὸ διεθνὲς Δελτίον τοῦ κεντρικοῦ μετεωρολογικοῦ Γραφείου τῆς Γαλλίας, αἱ ἀραια θερμοκρασία διὰ τε τὴν Ἑυρώπην καὶ τὴν βορειοδυτικὴν Ἀφρικὴν, κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ιανουαρίου ἐ. ἴ., ἦσαν αἱ ἑξῆς:

Ἡμερομηνία.	Ἀραια θερμοκρασία.	
	Ταπεινοτάτη.	Υψηλοτάτη.
1) Ιανουαρίου 20)1	390, ἐν Hararanda.	200, ἐν Funchal. 1
2)	400, ἐν Ἀρχαγγέλω.	200, ἐν Funchal.
3)	380, ἐν Ἀρχαγγέλω.	200, ἐν Funchal.
4)	330, ἐν Ἀρχαγγέλω.	200, ἐν Funchal.
5)	300, ἐν Hararanda.	190, ἐν Funchal.
6)	300, ἐν Hararanda.	200, ἐν Funchal.
7)	250, ἐν Charkow.	170, ἐν Ἀλγερίᾳ.
8)	240, ἐν Riga. ²	200, ἐν Ἀλγερίᾳ.
9)	250, ἐν Μόσχᾳ.	210, ἐν Laghouat. 3
10)	280, ἐν Μόσχᾳ.	190, ἐν Funchal.
11)	250, ἐν Hararanda.	200, ἐν Nemours.
12)	300, ἐν Hararanda.	210, ἐν Nemours καὶ Oran. ⁴
13)	330, ἐν Hararanda.	180, ἐν Oran.
14)	330, ἐν Hararanda.	170, ἐν Nemours καὶ Oran.
15)	350, ἐν Ἀρχαγγέλω καὶ Hararanda.	200, ἐν Funchal.

Ἐν Ἀμερικῇ, τῇ χώρῃ τῶν θαυμασίων, ἐγεννήθη ἀντίδρασις κατὰ τῆς παραδόχῃς τῶν γυναικῶν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἰατρικῆς. Ἡ ἱατρικὴ Σχολὴ τοῦ κολλομβιανοῦ Πανεπιστημίου τοῦ κράτους τοῦ Washington ἀπέφαισεν ἐσχά-

τως νὰ ἀποκλείσῃ ταύτας ἀπὸ τῶν ἱατρικῶν σπουδῶν. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην φαίνεται προβάσασ ἡ Σχολὴ στηριζομένη ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως ὅτι αἱ γυναῖκες ἀπομακρύνουσι τοὺς φοιτητὰς τοῦ ἄρρεν ε φύλου, οἱ δὲ διευθύνοντες τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο διακηρύττουσιν ὅτι εἰν ἐννοεῖται νὰ μεταβῆλωσι τὰς σχολὰς αὐτῶν εἰς γυναικεῖον σεμινάριον, προστιθέμενοι ὅτι ἡ σύμμιξις τῶν σπουδῶν ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διαφθορὰν τῶν ἠθῶν ἀποτέριων τῶν φύλων.

Πόρισμα. Ὁ ἄνθρωπος ἦτο, εἶνε, καὶ θὰ εἶνε πάντοτε ἄνθρωπος, σύνολον δηλ. ἀρετῶν καὶ ἑλαττωμάτων ἐφ' ὧν φαίνεται ποῦν ἐν βίῳ πρὸς τὰ πρόσω, ἕνεκα τῆς ἀπὸ θέτου κινήσεως τοῦ ἰσάφους ἐφ' ᾧ βαίνει, εἴρσκειται, μετὰ τὸ πρὸς τὰ πρόσω ἐκεῖνο βήμα, οὗο τοῦλάχιστον βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀναγράφεται ἡ ὑπὸ μεμερρωμένου τινὸς Ἰνδοῦ δωρεὰ 15000 ρουπιδίων, ἦτοι 35700 φρ., ὅπως αὕτη συντελέσῃ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ὀριολογικοῦ ἔργαστηρίου τῆς Καλκούτας. Τὸ ἔργαστήριον τοῦτο ἐνασχοληθήσεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἰσθμίων ὕψων, οἵτινες καταπληκτικῶς πληθύνονται ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς Ἰνδοῖσι. Ἀσχοληθήσονται δὲ ἐν αὐτῷ περὶ τὴν φυσιολογικὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ ἰοῦ τῶν ζῴων τούτων, ὡς καὶ περὶ τῶν αὐσίων ἢ μεθόδων τῶν πρὸς θεραπείαν τῶν δι' αὐτοῦ δηλητηριάσεων χρησιμοποιοησομένων.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων Συνεδρίων, τῶν συγκροτηθησομένων κατὰ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τοῦ Σικάγου, τὴν προσέκρουσαν θὰ καταλάβῃ θέσιν καὶ διεθνὲς μετεωρολογικὸν Συνδριον συγκροτηθησομενον τὴν ἐβδομάδα τὴν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 9)21 αὐγούστου. Τὸ προσηρηνῶς παραδεικτὸν γενόμενον διάγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς θέματα: α) ὄργανα καὶ μεθόδους παρατηρήσεως β) θεωρητικὴν μετεωρολογίαν περιλαμβάνουσαν τοὺς τυφῶνας καὶ τὰς θελλάδας γ) κλιματολογίαν δ) γεωργικὴν μετεωρολογίαν καὶ ὑγιεινὴν ε) ναυτικὴν μετεωρολογίαν ς) ὁσηρσίαν πρὸς ἀγγελοῦν τῶν θεαλλῶν ζ) γῆϊον μαγνητισμὸν καὶ ἀτμοσφαιρικὸν ἤλεκτρισμὸν η) γεωλογικὰ κλίματα θ) φιλολογίαν.

Διὰ τῶν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν φάρον τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν γινομένων ἐσχάτως πειραμάτων πρὸς μέτρησιν τῆς σχετικῆς ἠρατότητος τῶν λευκῶν καὶ τῶν κερωματισμένων φώτων, ἀπεδείχθη ὅτι λευκὸν φῶς ἐντάσεως 1 κηρίου ἦτο ἠρατὸν ἐξ ἀποστάσεως 1600 μ., 2 κηρίων ἦτο ἠρατὸν ἐξ ἀποστάσεως 3200 μ., καὶ 30 κηρίων ἐξ ἀποστάσεως 8 μμ., ἐνφ' τὰ ἐρυθρὰ καὶ πράσινα φῶτα, ἕνεκα τῆς ἀπορροφῆσεως τοῦ φωτός ὑπὸ τῆς κερωματισμένης ὕδαλου, ἦσαν ἠρατὰ ἀπὸ πολὺ μικροτέρως ἀποστάσεως, ἐπομένως, ὅπως καταστάσιν ἠρατὰ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τῶν λευκῶν ἀποστάσεως ἀπῆρτετο νὰ ἀΐξῃ κατὰ πολὺ ἡ ἔντασις αὐτῶν. Οὕτως ἐδείχθη ὅτι ἀπαιτεῖται φῶς ἐντάσεως 1 κηρίων, ἕνα καταστῆ ἐρυθρὸν τι ἢ πράσινον φῶς ἠρατὸν ἐξ ἀποστάσεως 1600 μ., καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται φῶς ἐντάσεως 40 κηρίων, ἕνα καταστῆ τὸ ἐξ ἑνὸς τῶν κερωματιστῶν τούτων φῶς ἠρατὸν ἐξ ἀποστάσεως 3200 μ.

Ἐκ τῶν ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Πανθε γινομένων μελετῶν

ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς γενέσεως τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς ὑφισταμένων ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, ἄτινα πρὸ αὐτοῦ ὁ κ. Kunkel ἀπέδωκεν εἰς τὴν καθαρῶς μηχανικὴν ἐνέργειαν τοῦ ὕδατος, συνεπέρανεν οὕτω ὅτι, ἀφ' ἑνὸς μὲν οὐδὲως ἀμφίβολον εἶνε ὅτι τὰ ἠλεκτρικὰ ταῦτα ρεύματα ἠεῖλονται εἰς τὴν ἐν τοῖς φυτοῖς μεταβολὴν τῶν διαφόρου φύσεως οἰσίων, εἰς εἰς τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ὀξυγόνου καὶ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ κίνησις τοῦ ὕδατος δυνατὸν μὲν νὰ συντελῇ πως εἰς τὴν γένεσιν τῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων, ἀλλὰ βεβαίως ἢ πρὸς τοῦτο ἐνέργεια αὐτοῦ εἶνε δευτερεύουσα.

Κατὰ τοὺς ἐν τοῖς Annales des mines δημοσιουμένους πίνακας, αἱ Ἰνωμένοι Πολιτεῖαι παρήγαγον, κατὰ τὸ 1891, μεταλλικὰ μὲν προϊόντα (χυτοσίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν, χαλκόν, μόλυβδον, ψευδάργυρον, ὀθράργυρον, νικέλιον, ἀργίλλιον, κασίτερον, ἀντιμόνιον καὶ λευκόχρυσον ἀκατέργαστον) ὀλικῆς ἀξίας 302 307 322 δολλαρίων, μὴ μεταλλικὰ δὲ προϊόντα (γαϊάνθρακα, λιγνίτην, κτλ., ἀνθρακίτην, λίθους πρὸς οἰκοδόμησιν, πετρέλαιον, ἄσβεστον, ἄλας, θεσον, γύψον, ἀσφαλτον, βρώμιον, σμύριδα, κτλ.) ὀλικῆς ἀξίας 358 216 515 δολλαρίων. ἔτι δὲ καὶ ἕτερα ἀξίας 10 000 000 δολλαρίων. Οὕτω ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν ἐν ταῖς Ἰνωμέναις Πολιτεῖαις ἐξωρυχθέντων ὀρυκτῶν ἀνέρχεται, κατὰ τὸ 1891, εἰς 668 524 537 δολλάρια.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, αἱ Βρετανικαὶ νῆσοι ἐξώρυξαν ὀρυκτὰ (γαϊάνθρακα, λιγνίτην, χυτοσίδηρον καὶ σίδηρον) ὀλικῆς ἀξίας 480 203 801 δολλαρίων (2 301 019 306 φρ.), ἦτοι περίπου τὰ 2/3 τῆς παραγωγῆς τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΛΩΝΟΝ ΠΕΡ. ΠΗ.—Ο Μπαμπινικός της Ροσκοπούλας, ἔργον εἰς πρῶτες πέντε, ἐπὶ ἡμ. Κορομηλά, μέλος Σάλλης.—ΘΕΛΩΝΑ ΠΕΡ. ΠΗ.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τῆ παρελθούσῃ τετάρτῃ ἀνεθιβάσθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας τοῦ κ. Δ. Κορομηλά, τοῦ πολυγράφου τούτου νεωτέρου δραματοποιοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀπὸ τῆς πέμπτης χρόνος οὐδαμῶς ἐπαρική ἦμῖν ὅπως γράψωμεν ἐκτενῶς, ὑπὸ τεχνικῶν ἐποψῶν κρινόντες τὸ ἔργον, ἀναβάλλομεν νὰ πρὸξωμεν τοῦτο τῇ ἐπιούσῃ κυριακῇ, περιτορῶμεθα δὲ νῦν εἰς τὸ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἐπιτυχής. Ἡ ὑποδυσάμενη τὸ πρόσωπον τῆς Βοσκοπούλας δεσποινίς Αἰκατερίνη Βερῶνη καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον καθὰ ἡ καλλιτεχνία τοῦ θεάτρου διδάσκει ἀπέδωκεν, ὡς πρῶτα καλλιτέχνις, ἦσε δὲ καὶ τὰ ἄλλα ὀρθῶς λίαν. Ὡς γνωστὸν δὲ κέκταιται γλυκυῖαν φωνὴν salon. Ὁ δὲ

- 1) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Μαδέρας.
- 2) Ἐν τῇ Λιβονίᾳ (Βαλτικαῖς ἐπαρχίαις).
- 3) Ἐν Ἀλγερίᾳ.
- 4) Πόλις τῆς ὀμινύμου χώρας τῆς βορειοδυτικῆς Ἀφρικῆς.

κ. Πεταλάς εἶχε τὸ ἀρειμάνιον καὶ γενναῖον τοῦ ὀρεινοῦ, ὅπερ ὁ χαρακτῆρ τοῦ Μήτρου ἀπαιτεῖ, ἔψησε δὲ καὶ τὸ ἦσμα τῆς Βοσκοπούλας τοῦ Ζαλοκώστα, ὅπερ ὁ κ. Ταβουλάρης πέρυσι δὲν ἔπραξεν. Ἐπιτυχὴς ἦν ἡ κ. Βοναδέρα ὡς Γιάννανα. Ἡ δὲ δεσποινίς Σμαράγδα Βερῶνη, ὀραλῆς ποιμενίδος, ὡς ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς, περιδεβλημένη στολὴν, παρουσίαν ἡμῖν θαυμασίως τὴν Κρουστάλλω μετὰ πολλῆς χάριτος. Καλῶς ὑπεκρίναντο ἐπίσης ὁ κ. Δ. Βερῶνης, ἀληθοῦ γερῶ-Χρόνην ἀποδοῦς, ὁ κ. Κόκιος (Αἰάκος), ὁ κ. Παρασκευάσπουλος (Γκέρλας), ὁ κ. Κουρῆς.

Ἐπισκοποῦντες τὴν θεατρικὴν κίνησιν τῶν παρινοῶν θεάτρων, παρατηροῦμεν ἐν πρῶτοις ὅτι ἡ ἐλθουμένη ὑποθέσεως κωμῶδια Λυσιστρατία, περὶ ἧς ἐποινῶμεθα λόγον ἐν προτέραις ἐπιθεωρήσεσι, συντελήσῃ τὴν πεντηκοστὴν παράστασιν αὐτῆς. Ἐν δὲ τῇ Γαλλικῇ-Κωμῶδιᾳ ἐξακολουθεῖ διδασκόμενον τὸ παλαιὸν ἔργον τοῦ Δουμᾶ Ἡ πῆνε πρῶσίμω. ὅς τὸ πρῶτον ἐθιδάχθη ἐν τῷ Γυμνασίῳ, τῷ 1859, καὶ ὅπερ ἐπανελαβῆν ἐν τῷ Vaudeville κατὰ τὸ 1880, θεωρεῖται δὲ ἐν τῶν μῶλλον αὐθεντικῶν ὀριστουργημάτων τῆς νεωτέρας κωμῶδιας. Ὁ Sardes ἔγραψεν ἡμῖσιαν δωδεκάδα ἐπιφύλλιδων περὶ τῆς κωμῶδιας ταύτης κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ τρεῖς ἕως τέσσαρας ἐποινῶσετο περὶ αὐτῆς διαλέξεις. Ἐν τῷ Γυμνασίῳ ἐπανελαβῆν ἡ Musolle, κωμῶδια τῶν καλλιῶτων, τῶν Maupassant καὶ Norrmann.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐφημερίδες τινὲς ἀνάγραφαν πρὸ μικροῦ κατὰ πληροφορίαν ἐκ Βρυξελλῶν ὅτι ἀνεκαλύφθη ἐν Brunswick, ἐν τοῖς ἔγγραφοῖς τοῦ Ἐρρίκου Litolf, μελοποιῶ ἄλη τοῦ Βασιλέως Ἀἰρ κατὰ τὸ δρᾶμα τοῦ Schakspeare καὶ ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο, κτῆμα τοῦ κ. Θεοδώρου Litolf, ἐκδότου ἐν Brunswick, προῦκειτο προσεχῶς νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν τινι μεγάλῳ γερμανικῷ θεάτρῳ. Ἐν ταῖς πληροφορίαις ταύταις πλείστοι ὑπέρχουσιν ἀνακρίβειαι, ἄς ὁ τῶν Παρισίων Χρόνος ἐνανορῶσῇ αὐτὰς.

Ἐν πρῶτοις, ὁ Βασιλέως Ἀἰρ οὐδαμῶς ἐν τοῖς ἔγγραφοῖς τοῦ Ἐρρίκου Litolf ἐν Brunsmock εἰρήθη. Τὸ λυρικὸν τοῦτο δρᾶμα συντεθῆ ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ μελοποιῶ δ' αὐτῆ τοῦ Βασιλέως Ἀἰρ ἦτο καὶ εἶνε παρὰ τῇ χίρῃ Litolf, μόνῃ κληρονόμῳ τῶν ἔργων καὶ δικαιωμάτων τοῦ συζῆγου αὐτῆς. Αὕτη δὲ οὐδὲως ἐπελάθετο ὅτι ἡ μελοποιῶ τοῦ Dernier Jour de la Terre ἦν γαλλικῆς καταγωγῆς καὶ ἐπολέμησε κατὰ τὸ 1870 ὑπὲρ τῆς Γαλλίας, ἐπομένως γινώσκει ὅτι τὸ τελευταῖον ἐκείνου ἔργου δεῶν νὰ παιχθῇ ἐν Παρισίαις.

— Ὁ «Καλλιτέχνης Κόσμος» τῶν Παρισίων πρίσταται ἀναλαβῶν τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν θεατρικῶν ἐξοχότητων. Οὕτω, καταρνευσάμενος τῆς Σάρρας Βερνάρ, ἦτις ἠρτίον ἐν παρῶν ὀριαμβεῖται ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπιτίθεται καὶ κατὰ τῆς Πάττη, ἀναδημοσιεύων ἀποσπάσματα ἰταλικῶν ἐφημερίδων δυσμενῶς περὶ αὐτῆς γραφῶσιν καὶ ἀποφανθειῶσιν ὅτι ἐξῆσθησεν ἡ φωνὴ αὐτῆς. Ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἡ ἐπίθεσις ἐπεκαθῆσεται καὶ ἐπὶ ἄλλων, οἶον τοῦ Mounel Sully, τοῦ Coquelin κλπ. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι αἱ κρίσεις τοῦ «Καλλιτέχνη Κόσμου» ἦμισα μεταβάλλουσι τὰ πρᾶγματα.

— Ο Κάρολος Dancla, γνωστός ως *ξυγος καθηγητής* και συνθέτης, ιδημοσίευσε τόνον επιγραφόμενον *Noies et son-neries*, μετά καταλόγου των έργων και των *δυναμίων* των διατμήτων βιολονιστών (violonistes). Ο *τόμος* ούτος *έπι-χει* *αριεθείς* λεπτομερείας περί του συγγραφέως και πληρο-φρείας περί των νεωτέρων αυτού· τὰ δὲ περί αὐτῶν *ἀνέκδο-τά* εἰσιν ὡς πλείστα. Τιοῦτον τε φέρεται καὶ περί τοῦ δια-σήμεου ζωγράφου τῆς Ἀποθεώσεως τοῦ Ὁμήρου Ingres, ὅστις ἐπαίειν ἐπίσης ἄριστα βάρβιτον, ἔν δὲ θυ-μαστῆς τοῦ Μοζουί καὶ τῶν ἀρχαίων μελοποιῶν.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ σπουδαιότερον θέμα τῶν πολιτικῶν συζητήσεων τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἀπετέλεσεν ἡ ἐν Βερολίῳ θερμὴ πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ ρωσικοῦ θρόνου ὑποδοχὴ καὶ αἱ ἐνθερμίαι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Π' προσάσεις τοῦ γερμανοῦ μονάρχου, ὅστις ἄχρι τοσοῦτου ἐξώθησε τὴν ἔνδειξιν συμπαιδείας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας, ὥστε ἐχαρακτηρίσεν αὐτὸν ὡς τὴν προσωποποίησιν τῆς μοναρχικῆς ἰδέας καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ παραδόσμων τῆς γερμανορωσικῆς φιλίας. Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἐπέλαβετο σύμπας τοῦ ζητήματος καὶ εἰς διαφόρους προσέβη κρίσεις, τεινούσας εἰς τὸ ὑποδείξειν ὅτι ἀρκούντως προλεγεινέται ἡ ὁδὸς εἰς τὴν ἀνασύνδεσιν τῶν ἀρχαίων ρωσογερμανικῶν σχέσεων καὶ διασπᾶται ἡ γαλλορωσικὴ συμφωνία διὰ τῆς προσεγγίσεως τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν. Καὶ ἔνθεν μὲν ἕνια τῶν γερμανικῶν φύλλων πειρῶνται νὰ ὑποδείξωσιν ὅτι ἡ ἐν Βερολίῳ συνδιάλεξις τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου πρὸς τὸν τσάρεβιτς ἐστράφη περὶ διάφορα ζητήματα, ἀναγόμενα εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν, ἔνθεν δὲ τὰ σπουδαιότερα τῶν ὁργάνων τοῦ ἰταλικοῦ τύπου, θεωροῦντα ὡς ἐπικειμένον εἰ μὴ ὡς τελείως ἐπιταχθεῖσαν τὴν ρωσογερμανικὴν προσέγγισιν, καὶ οἰονεὶ φοβούμενα μὴ ὡς συνέπεια τοῦ τοιοῦτου γεγονότος ἐπέλθῃ ἡ διάλυσις τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ ἡ τῆς Ἰταλίας ἀπομόνωσις, ἔν οἱ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου σύμβουλοι παρέστισαν ὡς συνεπαγομένην ζημίαν εἰς τὰ ἰταλικά συμφέροντα πολλὰ φθορωτέραν τῆς προκλιπούσης ἐκ τῆς προσχωρήσεως τοῦ βασιλείου εἰς τὸν τριπλοῦν σύνδεσμον, ἀποφαίνοντα ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς χειρσνήσου καθῆκον ἔχει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπονόμευσα εἰς τὴν γερμανικὴν φιλίαν ὡς καὶ ἄχρι τοῦδε σημασίας καὶ νὰ παύσῃ πᾶσαν συζήτησιν περὶ τῆς τριπλῆς συμμαχίας· τὰ ἰταλικά φύλλα, εἰ μᾶλλον τὴν ἀνάγκην τῆς εἰς ταύτην προσχωρήσεως τῆς Ἰταλίας ὑποδεικνύοντα, προβαίνουσιν ἄχρι καὶ τοῦ κηρύξειν ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας αὐτῶν τοσοῦτῳ μᾶλλον ὀφείλει νὰ παρατηρήσῃ τὴν τιοαύτην συζήτησιν ὡς ὁ τριπλοῦς σύνδεσμος οὐ μόνον διὰ καταλλήλου δυναμικῆς καθιερώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπαγιάσῃ ἐν αὐτῇ ταύτη τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους.

Ῥυθμίτης οὐκ ἦν τὸν ὁ σκοπὸς τῶν ταῦτα διατεινομένων. Τὸ φάσμα τῆς γαλλορωσικῆς συμφωνίας

οὐκ ἐβλ καθέδειν τοὺς ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῶν τριῶν συμμάχων κρατῶν, ἅτε συναισθανομένων τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν πολυπλαθεστέρων καὶ στρατιωτικώτερον συντεταγμένων δυνάμεων τοῦ γαλλορωσικοῦ συνδέσμου, καὶ διηνεκῶς ἐξωθεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκφρασὴν ἰδεῶν, ὧν τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἀνάγκη νὰ μεταβληθῇ τὸ κράτος νῦν ἐν τῇ Δύσει σύστημα τῶν συμμαχιῶν· ἴδιαι οἱ ἐν Γερμανίᾳ, ὑπὸ τιοαύτην ἐργαζόμενοι ἐποψίν, παντὶ ἀγωνίζονται σθένει νὰ ἐκτοπίσωσι τὸ κέντρον τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας ἀπὸ τῆς Πετρουπόλεως καὶ νὰ μεταδιώσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ Βερολίον· ζητεῖται δηλονότι νὰ ἐπέλθῃ τιοαύτη πραγμάτων κατάστασις, οἷα ἐπεκράτησεν ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1885 ὅτε ὁ πρῶν ἀρχιγραμματεὺς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ξυνεύεκα σύμπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ ἐπέσσευ τὸ φάσμα τῆς γερμανικῆς δικτατορίας ὑπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ ὑπὸ στρατιωτικὴν ἐποψίν· ἐπὶ τούτῳ ἀναγράφονται ἐν ταῖς οἰκείαις ἐφημερίαι διάφοροι πληροφόρηται, αἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως μεγάλων ἐπιποῦσιν αἰσθήσιν, ἅτε προσημαίνουσαι σπουδαίαν μεταβολὴν ἐν τῇ καθόλου πολιτικῇ τῆς Δύσεως, δυναμένη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἐνεστάσεως τῶν πραγμάτων καταστάσεως.

Καὶ κατὰ τινὰς μὲν τῶν πληροφωριῶν τούτων ὁ τσάρεβιτς τὸ δεύτερον μεταδιώσεται εἰς Βερολίον ὡς ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀρξαμένας εἶδη κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρουσίαν διαπραγματεύσασθαι περὶ διαφόρων ζητημάτων, κατὰ τινὰς δὲ ἐπίκειται ἀνεύθυνος τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν Γουλιέλμου καὶ Ἀλεξάνδρου, μέλλουσα ν' ἀνασυστήσῃ τὸν πρὸ τῆς τριπλῆς συμμαχίας ὑψηλότερον ἀνδεσμον τῶν τριῶν αὐτοκρατοριῶν. Ἀτυχῶς πάντα ταῦτα τὰ διαδιδόμενα ἐπὶ οὐδενίᾳ στηρίζονται στερεῶς βάσεως καὶ ἐπομένως πάντα τὰ ἐπὶ τῶν διαδιδόμενων τούτων ἀνεπαρήκοντα πολιτικὰ οἰκονομικάματα καταρρέουσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ὅταν ληθῇ ὅτι ὅτι ἡ Ρωσία, συνετιθεῖσα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε παραδειγμάτων, ἡκιστα ἀποτολήμῃ τροποποιήσῃ τῆς ἐφεκτικῆς αὐτῆς πολιτείας ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ πολιτικῇ ἐν γένει καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὴν Γαλλίαν φιλοφρονήσασθαι ἐν μέρει. Καὶ ἀλιθῶς αἱ ἀνταλλαγῆσαι ἐν Βερολίῳ φιλοφρονήσεις Γουλιέλμου καὶ μεγάλου δουκῆς Νικολάου, αἱ γενόμεναι προσόσεις ἐκατέρωθεν αὐτῶν χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῶν ἀπαθείτερον τὰ πρῆγματα κρινόντων ὡς ἀπόρροια τῶν νόμων τῆς διεθνούς ἐθιμοτυπίας καὶ ὡς ἀπυγᾶσμι τῆς ἐνδείξεως ἀμοιβαίας φιλίας τῶν δύο αὐτοκρατορικῶν αὐτῶν Βερολίον καὶ Πετρουπόλεως. Αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Νεῦα ἀντίτεροι πολιτικοὶ κύκλοι, καίπερ ἀνομολογοῦντες τὴν θερμότητιν ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτευούσῃ δεξιῶν τοῦ διαδόχου τοῦ ρωσικοῦ θρόνου, ῥητῶς διὰ τῶν ὁργάνων αὐτῶν κηρύττωσιν ὅτι οὐδεμία ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐπέρχεται μεταβολὴ εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ γενεὴν κατάστασιν, καὶ τιο δυνατόν εἶπεν ὅτι ἡ τῆς Δύσεως εἰρήνη ἰκανῶς ἐκ τῶν ἐν Βερολίῳ γενομένων ἀφῆται ἀφελείας. Ἐν τῇ τιοαύτῃ τάξει τῶν ἰδεῶν οὐδὲν τὸ σαθρὸν ὑπάρχει, ἴσως δὲ καὶ τὰ γραφόμενα τοῦ ρωσικοῦ τύπου ὑπολείπονται ἐν μέρει τῆς πραγματικῆς ἀληθείας. Πράγματι αἱ ἀνταλλαγῆσαι φιλοφρονήσεις ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ

Σπράου κατὰ τε τοὺς γάμους τῆς πριγκιπίσσης τῆς Πρωσίας Μαργαρίτας καὶ κατὰ τὴν ἐπιτηρίδα τῶν γενεθλίων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ αὐτοκράτορος πᾶσαν σχεδὸν ἀποβάλλουσι τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς πολιτικῆς τῶν δύο ἀνακτοβουλιῶν πρὸ τῶν διπλώσεων τοῦ τε γερμανοῦ μονάρχου καὶ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν κρατῶν αὐτοῦ ἐν τῇ στρατιωτικῇ ζητήματι. Οὐ μόνον ἀμψότεροι, συνηγοροῦντες ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου τῆς διατοῦς Ουτείας, ὑπέδειξαν τὸ ὑποδεῆς τῶν δυνάμεων τῆς οἰκείας χώρας ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τῆς Ρωσίας, ἀλλὰ καὶ προσέφυγον εἰς ἠράσεις, θιγούσας τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν ἐν Ρωσίᾳ ἴδιαι ἢ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γηραῖον ὑπουργὸν Φρῦδβεργ προσφορὰ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «οὐδεὶς με ἀτιμωρεῖται ὅλγει» ἐχαρακτηρισθῆν ὡς πρόκλησις πρὸς τὰ γείτονα κράτη καὶ ὡς ἀναπαράστασις τῶν μεγάλων λόγων τοῦ πριγκιπὸς Βισμαρκ: «ἡ Γερμανία τὸν Θεὸν μόνον φοβεῖται». Ἀφ' ἑτέρου, ἐάν ὑπῆρχεν ἀλήθεια ἐν τοῖς λεγομένοις περὶ γερμανορωσικῆς προσεγγίσεως, οὔτε τὰ κυριώτερα τῶν ὁργάνων τοῦ τε ἐν Πετρουπόλει καὶ τοῦ ἐν Μόσχῃ τύπου ἠθελον κηρύττειν ὅτι ἡ Ρωσία, πολεμίσασα ἤδη πρὸς τὴν Γαλλίαν τῶν δύο Ναπολεόντων, σκοπεῖ μὴδεσπεσε τὸ αὐτὸ νὰ πράξῃ ἐν τῇ μέλλοντι, καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ἠδελον ἀναβάσει εἰς ἄλλην ἐποχὴν τὰ κατὰ τὸ ὁχθῶν ἀνταποδόσεως τῆς ἐν Κροστὰδῃ ἐπιπέψεως τοῦ γαλλικοῦ στόλου καὶ μεταβάσεως τοῦ Τσάρεβιτς εἰς Παρισίους, καὶ τιο ἐν πολλοῖς τῶν ἐν Εὐρώπῃ πολιτικῶν κύκλων ζητεῖται νὰ παρασταθῇ ὅτι ἡ πρὸς τὸν Καρλὸν μελετωμένη ἐπίσκεψις τοῦ ρώσου διαδόχου οὐδεμίαν πολιτικὴν σημασίαν νὰ ἔχη δύναται, φέρεται δὲ ὡς ἐπιχειρήματα καὶ ὅτι τὴν ἀφαιρέσιν πάσης τιοαύτης σημασίας καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλεξάνδρος περὶ πλείστου ποιοτήμενος, προκίλετο νὰ πᾶμψῃ προηγουμένως τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ εἰς Βερολίον. Μάστιν λοιπὸν πιστεύεται ὅτι αἱ ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτευούσῃ φιλοφρονήσεις πρὸς τὸν Τσάρεβιτς ἀνεπαύονται μεταβολὴν τῆς κρατούσης νῦν πολιτικῆς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως, ὃν τρόπον ἀνυπόστατον εἶναι καὶ τὸ ὅτι ὁ Τσάρεβιτς, εἰς Βερολίον μεταβαίνων, εἶχεν ἐντολήν νὰ μελετήσῃ σιμειῖά τινὰ τῆς γερμανορωσικῆς πολιτικῆς καὶ τοσοῦτῳ μάλιστα ἀνυπόστατον ὡς ὁ Τσάρος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν νεαρὸν υἱὸν αὐτοῦ τιοαύτην σπουδαίαν ἐντολήν, ἀπουσιάζει δ' ἔτι ἐκ Πετρουπόλεως ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς κ. Πέερς, ὅστις κρεῖσσον παντὸς ἄλλου ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ τὸν τε τσάρον καὶ τὸν διάδοχον αὐτοῦ περὶ τῶν σπουδαίων σημείων τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς. Τὸ μόνον θετικὸν εἶναι ὅτι ὁ τσάρος, ἀποστέλλων τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς Βιέννην πρῶτον, καὶ εἶτα εἰς Βερολίον, ἤγετο ἐκ τῶν ἰδεῶν τοῦ νὰ ἴδῃ οὕτως αὐτοπροσώπως τοὺς ἐν ταῖς δυαὶ πρωτευούσαις ἀρχοντας καὶ μυσθῇ τὸν κατὰ τὴν διεθνῇ πολιτικὴν τοῦ ἀρχανοῦς κράτους, οὐ τὰς ἡνίας ν' ἀναλάβῃ ἡμέραν τινὰ κέκληται.

Ἐπὶ ἐσωτερικὴν ἐποψίν τὴν μεγαλειέταν ἐπισπᾶται προσοχίν ἡ Ἀγγλία ἕνεκα τῶν διεξαγομένων ἐν τῇ κοινοβουλίᾳ συζητήσεων, καθ' ἃς διάφοροι ἐγέ-

νοντο διπλώσεις τοῦ κ. Γλάδστονος, ἀπαντώντος εἰς τὰς περὶ τριπλῆς συμμαχίας, περὶ Αἰγύπτου, περὶ Ἰρλανδίας, περὶ ἐργασίας ἐπερωτήσεις. Μέχρι τοῦδε οὐδὲν τὸ σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἐγένετο, ἴσως δὲ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἰρλανδικοῦ ζητήματος, ἅτις ἤρξατο τῇ παρελθούσῃ δευτέρῃ διὰ τῆς εἰς τὸ κοινοβούλιον καταθέσεως τοῦ περὶ τῆς νήσου νομοσχεδίου, καίτοι διὰ τῆς βραδύτερον τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἐνεργούσης τηλεγραφικῆς οὐδὲν εἰσέτι ἠγγέλοη, συγκροτηθῆσεται ἡ σφόδρὰ πάλιν τῶν ἐν Οὐεστμινστέρῃ μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν κομμάτων.

Ἡ Γαλλία ἀπολυτροῦται βαθμῶν τοῦ σκανδάλου τοῦ Παναμά καὶ ἀπαλλάσσεται τῶν φθορῶν συνεπειῶν, ἃς ἀμβλυποῦντες πολιτολόγοι προϋμάντευσαν διὰ τῆς ἰδέας ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ διέπον τὰ τῆς χώρας ταύτης σύστημα διακυβευθῆσεται ἕνεκα τῶν ἀνακαλυφθεῖσων ἀσχημιῶν. Ἡ ἐτυμηγορία μάλιστα τοῦ ἐκδικάσαντος τὸ ζήτημα δικαστηρίου, ἡ ἀμυρόσασα τὴν ὑπόληψιν μεγάλων τῆς Γαλλίας πολιτῶν, ἐν οἷς ὁ τε γενηρακὸς Λεσέψ, ὁ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπαθανάτισας μὲν διὰ τῆς Βουεζικῆς διάρχους, ἀλλ' ἀδυνατίσας νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ τῆς δι' ἀνόμων μέσων κερδοσκοπίας, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ μυχοῦ νῦν τῆς ἡυλακῆς τῆ ὕψος τοῦ πύργου αὐτοῦ ἀτενίζων κατὰ νοῦν Ἀλφῆλ, πληρέστατα ἰκανοποιεῖ τὴν κοινήν ἐν Γαλλίᾳ γνώμην καὶ ἀφαιρεῖ αὐτὴν πᾶσαν σχεδὸν ἀφορμὴν μεμφιμοιρίας ἐναντίον τῶν διεπόντων τὰ πρῆγματα αὐτῆς εἶτε ἐπὶ προσωπικῇ ἀδυναμίᾳ εἶτε ἐπὶ χαριστικῇ πολιτείᾳ πρὸς ἄνδρας οἵτινες τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀξιόμημοι τυγχάνουσιν, ὡς δυσθεώρητον ὄντως ἦτο τὸ ὕψος, εἰς ὃ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ἠρθσαν, ἐφ' ὅσον τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἀγαθὴν ὑπόληψιν ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τῆς ἐν τῇ κοινῇ πολιτείας αὐτῶν ἑταξάν.

Ἡ Γερμανία διεξίγαγε τὴν ἑβδομάδα ταύτην σφοδρὰν πάλιν κατὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ὃν σφοδρότατα κατέκρινεν ἐν μέσῳ κοινοβουλίῳ ὁ φιλελεύθερος Ρίχτερ, ὁ λάθρος ἐπιτελεῖς ἐναντίον τοῦ συνηγοροῦ τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν κ. Βίβελ καὶ ὁ ἐν τῇ ῥήμῃ τοῦ λόγου εἰπὼν ὅτι καὶ ἡ ἀνθρωπότης περιλαμβάνει, ὡς καὶ τὸ ζωολογικὸν βασίλειον, πολλὰ τὰ εὐγενῆ στοιχεῖα, οἷα οἱ λέοντες καὶ οἱ ἐλέφαντες, ὡς καὶ πολλὰ τὰ ἀγενῆ, οἷα αἱ γαλαὶ καὶ οἱ μύς.

Ἐν Αὐστρίᾳ ἡ κυβέρνησις περὶ πλείστου ποιεῖται τὸν καταρτισμὸν ἰσχυρῆς πλειονοψηφίας πρὸς ἀντιταξίν αὐτῆς ἐναντίον τοῦ δυνασπισμοῦ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀντιπολίτευσιν στοιχείων, ὡσαύτως δὲ συσκεπτεται καὶ περὶ τοῦ νομιματικοῦ, ὡς δεκκνυται ἐκ τῆς εἰς Βιέννην παρουσίας τοῦ σῆγγρου πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἐπαγγειλημένων τούτου συνεντεύσεων μετὰ τε τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν λοιπῶν συμβούλων τῆς Α. Μ. καίτοι κατὰ τὰς συνεντεύξεις ταύτας λόγος ἐγένετο πιθανῶς καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐν Παρισίοις προσδευτοῦ τῆς μοναρχίας κ. Χόγιο, κατηγορηθέντος ὑπὸ τινων παρισιανῶν ἐφημερίδων ἐπὶ ἐνοχῇ εἰς τὸ σκάνδαλον τοῦ Παναμά.

Ἐν Ἰταλίᾳ τὸ σκάνδαλον τῶν Τραπεζῶν Ρώμης καὶ Νεαπόλεως ἐξακολουθεῖ προκαλοῦν μέγαν πάταγον παρὰ τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ, ἀλλ' ἐν τῇ Κοινοβουλίᾳ τὸ ζήτημα ἀπέβαλεν ἐν μέρει τὴν σοβαρότητα αὐτοῦ ἕνεκα τῆς συμμαχικῆς οὕτως εἰπεῖν ἐνεργείας

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 30 Ιανουαρίου.

Ἡ ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀρξαμένη ἕξωσις τῶν χρεωγράφων ἐπιπολοῦνται καὶ κατὰ τὴν ἴδην λόγουσαν, ζοιηστότερα μὲν κατὰ τὰς πρώτας, ἀδρανεστέρα δὲ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, καθ' ἃς ἐπειράτῃσε στασιμότης τῶν τιμῶν, φυσικὴ οὖσα συνέπεια τῆς ἐντὸς δεκαπενθήμερίας γενομένης ἀνατιμώσεως. Ἡ ἐκ τοῦ ἕψωμοῦ κερδοσκοπία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρῇ ἀδιακόπως καὶ ἄνευ σταθρῶν πρὸς ἀνάληψιν νέων δυνάμεων. Ὁ οὕτω γενομένος ἕψωμός θεωρεῖται ἀσφαλέστερος ἅμα καὶ διαρκέστερος, ἐνῶ ὁ μετὰ βίας καὶ δι' ἄλμάτων εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος, καὶ ὑπόκειται εἰς ὀλιθώματα. Εἰς τῶν μεγάλων κερδοσκόπων ἐν Παρισίῳ παραμοίαζε τὸν ἕψωμόν πρὸς γενναίον ὀδοιπόρον ἀνερχόμενον μετὰ κόπου ἕψωμόν τι ὄρος, καὶ ἀναγκαζόμενον νὰ ἴσταται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἀναλαμβάνῃ τὰς δυνάμεις του, τὸν δὲ ἐπιπέσομν πρὸς μεγάλαν σφαιρῶν κυλισμένην ἀκατασχέτως ἀπὸ τοῦ ἕψωμοῦ μέχρι οὐ σταματῆσθαι εἰς τὴν ἐπιπέσον ἄραν τῆς κατωφερείας, ἂν μὴ ἐν τῷ μεταξύ ἄλλα τις ἀντίθετος δύναμις ἀνοστέλῃ τὴν ὄρῃν αὐτῆς.

Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπὸν ὅτι ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ταύτης ἐπελθούσα στασιμότης εἶναι φυσικὴ καὶ ἀναπόφευκτος συνέπεια τοῦ γενομένου ἕψωμοῦ, ὁ ὅποιος καὶ συνεχῆς ἦτο καὶ σκουδαίος. Αὐτὴ ἐνῶ κατὰ τὴν προλαβούσαν δεκαπενθήμερον ἐκπαύσασθαι ὁ συμψηφισμός τῶν πρῶτων ἐγένετο τοῦ μὲν Γενικοῦ Χρέους εἰς τὰ 23,30, τῶν δὲ Σιδηροδρόμων τῆς Βαυαρίας εἰς τὰ 88 1/2, τῶν δὲ μετοχῶν τοῦ μονοπωλείου εἰς τὰ 15.35 καὶ τοῦ Ὁσμανιῆ εἰς 81,30, τὸ μὲν πρῶτον ἦτοι τὸ γενικὸν χρέος (δ' αἰτιά) ἀντιμῆθη ἐνταῦθα μέχρις 24 1/2, οἱ σιδηροδρόμοι μέχρις 93, τὸ Ὁσμανιῆ μέχρις 84 καὶ αἱ μετοχαὶ τοῦ μονοπωλείου μέχρι 16 1/2. Μετὰ τοιαύτην λοιπὸν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἕψωσιν, ἐπόμενόν ἦτο νὰ ἐπέλθῃ στασιμότης τις, ἴσως δὲ καὶ μικρὰ ἀπισθοδρομῆσις ἕνεκα πωλήσεων γενομένων πρὸς πραγματοποιησάντων κερδῶν. Ἄλλως δὲ καὶ ἡ ἀγορὰ ἡμῶν εὐρίσκειται σήμερον εἰς θέσιν διάφορον τῆς πρὸ ἐνός μηνός, ὅπου ἐπειράτῃσε ἰδέαι ἐπιπεσοῦ καὶ πολλὰ ἴσαν αἱ εἰς τὰ ἀνοικτὰ πωλήσεις. Σήμερον ἐναντία ἐπικρατοῦσι πεποιθήσεις, μεγάλα δὲ ἐγένετο κερδοσκοπία διὰ τὸν ἕψωμόν δικαιολογούμενον ὅτι τε τῆς ἐλλείψεως τίτλων καὶ ἐκ τῆς προεγγίσεως τοῦ ἔξαμίνου τοκομεριδίου, τοῦ ὁποῦ ἀποπτομένου τὴν 1 τοῦ προσηκούς μηνίου, ἡ τιμὴ τοῦ Γενικοῦ χρέους ὑποδιωσθήσεται κατὰ 22 παράδες. Τὸ τοκομερίδιον τοῦτο κερδίζει ὀλοκλήρον ὄφελόν ὁ ἀγοραστῆς, διότι ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τίτλων δὲν πληροῖται τὸν δεκαπενθήμεριαν, ἐνῶ ὁ εἰς τὰ ἀνοικτὰ πωλιτῆς ζημιούται ἀπὸ ὀλοκλήρον, ἐὰν δὲ ἴθελον ἀναγκασθῆ νὰ πληρώσῃ καὶ βαρὺ μέρος, ἦτοι πρῶτον ἐπὶ μὴ παραδῶσει τίτλων, ἢ θέσιν αὐτοῦ καθίσταται πολλῶ ὑποδεστέρα καὶ κινδυνωδέστερα τῆς τοῦ ἀγοραστοῦ.

Σχετικὴ βελτίωσις ἐπέλθε καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ χρεώγραφα, ἀλλ' οὐκί τοιαύτη, ὅταν δικαιούται τις νὰ προσδοκῇ μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προπρωτολογίου, τὰς εὐνοϊκὰς ἐκθέσεις τῶν δύο οικονομολόγων, καὶ τὴν βεβαίαν σχεδὸν θεωρητικὴν συνομολόγησιν τοῦ δανείου. Τὸ δάνειον τοῦτο θεωρεῖτο μὲν προχθὲς τετελεσμένον γεγονός· ἀλλὰ κατὰ νεωτέρας καὶ ἀσφαλέστερας πληροφορίας προϋφάνονται μὲν εἰς τὸν κ. Τρικούσιν 75 ἑκατομμύρια παρ' ἀγγλῶν κεφαλαιοῦχων εἰς τὴν τιμὴν 92 πρὸς 6 0/0, ἀλλ' ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν συνομολόγησιν ἐπὶ τῆ ἑλληνίδι ὅτι θὰ δυναθῆ νὰ εἴρῃ συμφωρότερος ὄρος ἴδου, ὅπου παρελθούσης ὀριστικῆς τῆς ἕνεκα τοῦ ἑπτάμητος τοῦ Παναγῆ οικονομικῆς κρίσεως ἐν Παρισίῳ, καὶ τῆς ἐκτίκτου ἐπισωρευόμεως τῶν ἀργῶν κεφαλαίων ἀποτελούσης ἀληθῆ πλάμμυραν χρεοσῶ, ἡ συνομολόγησις ἑλληνικοῦ δανείου ἐπὶ βαρύνοντι ὄρει ἄνευ ἐπιεικούσης ἀνάγκης, ἴθελε θεωρηθῆ σφάλμα ἀνάξιον τῆς περιτοίας καὶ τῆς διορατικότητος τοῦ ἐφοχέτερον τῶν πολιτικῶν καὶ οικονομολόγων τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ τιμαὶ τῶν Ἑλληνικῶν δανείων ἦσαν χθὲς τοῦ μὲν Παγίου 48 1/4, τοῦ δὲ Μονοπωλείου 56, τοῦ δὲ δανείου τοῦ 1881 5 0/0 54 καὶ τοῦ τοῦ 1884 62. Τὸ ἐν Ἀθήναις ἀνάλλαγμα διατηρεῖται εἰς τὰ 155.

Ἡ τηλεγραφικὸς πρὸ τινῶν ἡμερῶν διατάξις ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηνῶν εἶδισις περὶ διαλίσεως τῆς Πιπτοτικῆς Τραπέζης ἐξυμολογῆται ψευδῆς, διότι κατὰ νεωτέρας πληροφορίας οὐ μόνον ὑφίσταται, ἀλλὰ καὶ ἐκπληροῖ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς. αἱ δὲ μετοχαὶ τῆς ὑποτιμηθεῖσαι μέχρι δραχμῶν 27 ἄρξαντο ἀνατιμώμεναι ὁποσοῦν, ἡ δὲ τελευταία γνωστὴ αὐτῶν τιμὴ ἦτο δραχ. 37. Ἀνατίμησις ἐγένετο καὶ εἰς τὰ Λαύρια, τὰ ὅποια χθὲς εἶχον ἐνταῦθα ἀγοραστῆς εἰς τὰ 69.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΦΙΛΑΚΗΛΙΑΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ τὰ κατὰ τὸ ἔτος 1891-1892 πεπραγμένα. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Κ. Κ. Παπαδοῦ 1892. 8ον σελ. 1-81+16+41. Τῷ τεύχε τούτῳ ἐνέχει πολλὰ παιδαγωγικὰς πληροφορίες.

ΕΙΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. εἰκονογραφικὴν. Παιδαγωγικὸν διὰ παιδῶν καὶ ἐφήβων. Ἐκδίδεται δις τὸ μῆνός ἐν Ἀθήναις. Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης Ν. Η. Παπαδόπουλος. Ἰδρυτῆς. Ἐτος 15ον τεύχος 1ον. Τῷ περιοδικῷ τούτῳ ὑπὸ παιδαγωγικῆν ἑσπῆν ἔστι καταλλεχότατον διὰ τὰ παιδιά, ἐμφυτεῖον εἰς τὰς τρυφερὰς αὐτῶν καρδίαις τὰς προσηκούσας μαθητικὰς ἀρχάς.

Ἡ ἐπιμέλειαν ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Κωνσταντινουπόλεως-Ἱέρων Τυπολιθημητικῶν ΝΕΟΛΟΓΟΥ.